

สารบัญ

บทที่ 1 : แอฟริกา

บทที่ 2 : แหลม Verde

บทที่ 3 : ประเทศสวาซีแลนด์

บทที่ 4 : ประเทศแซมเบีย

บทที่ 5 : เคนย่า

บทที่ 6 เอธิโอเปีย

บทที่ 7 อูกันดา

บทที่ 8 สาธารณรัฐโกตดิวัวร์

บทที่ 9 เบนิน

บทที่ 10 แอฟริกาใต้

บทที่ 11 ประเทศโมซัมบิก

บทที่ 12 มาดากัสการ์

บทเรียนสำหรับเด็กๆ

ทวีปแอฟริกา

บทที่ 1 : แอฟริกา

เป้าหมายของบทเรียน

เพื่อทำความเข้าใจให้กับเด็กเกี่ยวกับแอฟริกา ซึ่งเป็นทวีปที่มีความหลากหลาย มีเด็กๆ จำนวนมากมีความต้องการเหมือนกันกับพวกเรา

ข้อมูลพื้นฐาน

- แอฟริกาเป็นทวีปที่ใหญ่เป็นลำดับสองของโลกประกอบไปด้วย ประเทศมากกว่า 50 ประเทศ
- ภูเขาคิลิมันจาโร เป็นจุดที่สูงที่สุดในแอฟริกา และจะมีหิมะปกคลุมบนยอดอยู่ตลอดเวลา
- ทะเลทรายซาฮาราเป็นทะเลทรายที่ใหญ่ที่สุดในโลก และขยายตัวออกไปทางใต้โดยประมาณครึ่งหนึ่ง
- สี่ในสามส่วนของสัตว์ที่วิ่งเร็วที่สุดดำรงชีวิตอยู่ในแอฟริกา : เสือชีต้า วัวไวลด์บีช สิงโต และ ละมั่งธอมสัน
- เป็นที่ที่เพนกวินพันธุ์หนึ่งเจริญเติบโตได้ดี ซึ่งอยู่ที่เกาะทางตะวันตกของแอฟริกาใต้
- ช้างแอฟริกาเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก และสามารถเปิดหน้าของหนังสือได้ด้วยวงของมัน

การนำเสนอบทเรียน

บทนำ

ให้จัดห้อง แสดงนิทรรศการ หนังสือ และโปสเตอร์ที่แสดงถึงความหลากหลายของแอฟริกา ทั้ง ความเป็นชนบท ความร่วมสมัย และวัฒนธรรม ตกแต่งห้องด้วยผ้า กระดาษ และตะกร้า ที่ดูเป็นแอฟริกา สร้างกระโจมหรือ เต้นท์ที่ใช้แทนกระท่อมที่มุงด้วยใบจาก ให้เด็กนั่งบนเสื่อทอ พิจารณาถึงสาระสำคัญของซาฟารี ใช้จานลายสัตว์และผ้าเช็ดปากสำหรับอาหารว่าง เปิดเพลงแอฟริกัน หมายเหตุ เสื่อและหมีไม่ใช่สัตว์พื้นเมืองของแอฟริกา

มุ่งประเด็นไปที่บทเรียน และอธิบายคร่าวๆ ถึงแอฟริกา ที่นำมาซึ่งความคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม

และคำสอนของพระเยซูว่าส่งผลต่อเด็กที่อยู่ที่นี่อย่างไร เน้นความสำคัญไปที่ข้อความจากพระคัมภีร์ "เราเป็นความสว่างของโลกผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต" (ยอห์น 8:12)

เมื่อเด็กคิดถึงแอฟริกา พวกเขาจะคิดถึงสัตว์และวัฒนธรรมพื้นเมือง ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่จะทำให้เด็กเข้าใจถึงแง่มุมของแอฟริกาได้เป็นอย่างดี เมื่อโศกนาฏกรรมในแอฟริกา อาจจะสร้างให้เกิดการรายงานข่าวที่น่าสนใจ โดยปกติแล้ว เรื่องราวผู้คนชาวแอฟริกันเป็นเรื่องที่จะต้องนำมาเปิดเผย

บทเรียนนี้จัดทำโดยมูลนิธิที่เราตั้งขึ้น ในแต่ละบทจะให้ภาพคร่าว ๆ ถึงมุมมองของความแตกต่างกันมากๆ ของทวีปนี้ และการเปลี่ยนแปลงที่ผ่านมาของทวีปนี้ แอฟริกาเป็นดินแดนแห่งความแตกต่างและความเหมือน เป็นที่ที่แผนการการช่วยเหลือของพระเจ้า นำเอาความมืดมิดและความสิ้นหวังออกไป ดังเช่นคริสเตียนแบ่งปันพระคำแห่งความหวังของพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์

ถาม : คุณคิดอย่างไรเมื่อคุณ ได้ยินชื่อของแอฟริกา ? กระตุ้นให้ทุกคนมีส่วนร่วม บันทึกคำตอบของเด็กๆ ทุกคน โดยไม่ต้องคำนึงว่าจะเป็นการตอบที่ถูกต้องหรือไม่

หลังจากเด็กๆ ได้แบ่งปันความคิดเกี่ยวกับแอฟริกา และอ่านเอกสารประกอบเพื่อเตรียมส่วนแรกของบทเรียนนี้ บอกเด็กๆ ว่าพวกเขาจะได้เรียนรู้สิ่งที่น่าสนใจและความจริงที่น่าตื่นเต้นเกี่ยวกับแอฟริกาตลอดทั้งปี

แสดงแผนที่โลกและอภิปรายถึงตำแหน่งที่ตั้งของแอฟริกา ถามอาสาสมัครว่าพวกเขาคิดว่าระยะทางจากเหนือถึงใต้ และตะวันออกถึงตะวันตกนั้นเป็นระยะทางกี่ไมล์ อาสาสมัครตอบว่าแอฟริกานั้นมีระยะทางจากเหนือถึงใต้ประมาณ 5000 ไมล์ และประมาณ 4700 ไมล์จากตะวันออกไปตะวันตก ณ จุดที่ไกลกันมากที่สุด ซึ่งเป็นทวีปที่มีขนาดใหญ่เป็นลำดับสองโดยมีพื้นที่เกือบ 12 ล้านตารางเมตร ให้เปรียบเทียบกับขนาดของประเทศกับทวีปนี้

พันธกิจของเรื่อง แสงสว่างของความสุขและพระพร

โดย มาริลิน วิลลิส กริเตอร์

จากบทสัมภาษณ์ข้างล่างนี้ : ให้ศึกษาเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเด็กแอฟริกันสองคน

ผู้สัมภาษณ์ มากกว่าครึ่งหนึ่งของประชากรที่อยู่ในแอฟริกาเป็นเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี ในวันนี้คุณจะได้พบเด็กสองคน ที่จะมาช่วยให้คุณเรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตในแอฟริกา ซึ่งชีวิตประจำวันของพวกเขาแตกต่างกับพวกคุณ

พระพร สวัสดิครับ พ่อแม่ชาวแอฟริกันรักลูกๆ ของพวกเขามาก และพวกเขาจะตั้งชื่อลูกเพื่อ

แสดงถึงความสำคัญของเขาต่อครอบครัว พ่อและแม่ของฉันรู้สึกเป็นพระพรที่ได้ลูกชาย ดังนั้นจึงตั้งชื่อของฉันว่าพระพร ฉันอยู่กับครอบครัวของฉันในหมู่บ้าน ส่วนปู่ย่า อา ลุง และลูกพี่ลูกน้องอยู่ใกล้ๆ กัน การมีครอบครัวใหญ่ช่วยได้มากทีเดียว เพราะเรามีงานมากมาย ลูกพี่ลูกน้องกับฉันมักจะพาข้าวและแคะของครอบครัวออกไปกินหญ้าในช่วงกลางวัน เราไม่ได้ไปโรงเรียน ไม่มีโรงเรียนอยู่ใกล้ๆ และเราก็มีงานที่ต้องทำมากมาย เราชอบงานของเรา คิดดูสิ เราได้เล่นเกมสตัปตอนที่สัตว์กำลังกินอาหารอยู่ เราต้องดูแลสัตว์พวกนี้ด้วย พวกมันจะได้ไม่เดินออกไปหรือถูกขโมย เรายังต้องคอยระวังสัตว์ป่าด้วย เมื่อปีก่อนมีเด็กหญิงคนหนึ่งเกือบจะหนีออกไปไม่รอด เมื่อเธอกำลังจะดื่มน้ำจากแม่น้ำ มันน่ากลัวมาก

ความสุข สวัสดิ์ ครอบครัวของฉันมีความสุขมาก เมื่อตอนฉันเกิด พวกเขาเลยเรียกฉันว่าความสุข เราอยู่ในเมือง ถึงแม้ว่าเด็กๆ ไม่จำเป็นต้องไปโรงเรียน แต่ฉันไป การได้ไปโรงเรียนถือเป็นสิทธิพิเศษ เพราะค่าเล่าเรียนสูง และนักเรียนจะต้องเรียนหนัก และงานบ้านก็หนักด้วย ฉันดูแลน้องๆ ตัวเล็กๆ ช่วยเตรียมอาหาร ทำสวนผัก และคั้นน้ำ เพื่อให้แน่ใจว่าน้ำคั้นนั้นปลอดภัย แต่ฉันก็ยังสนุกกับการเล่นกับเพื่อน และร้องเพลงกับคณะประสานเสียงที่โบสถ์

ผู้สัมภาษณ์ พระพรและความสุขอยู่ในที่ที่แตกต่างกัน และชีวิตประจำวันของพวกเขาที่แตกต่างกันด้วย แต่พวกเขามีบางสิ่งที่เหมือนกัน คือพวกเขากลัวความมืด พระพร, บอกพวกเราสิว่าทำไมหนูถึงกลัวความมืด

พระพร ในบางครั้งวิวหรือแคะเดินหลงออกไป ก่อนที่เราจะตามหาวิวหรือแคะพบอาจจะมืดแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องง่ายมากที่จะหลงทางในตอนมืด และอาจจะมีสัตว์ป่าหรือขโมย (เขาสั้นด้วยความกลัว) ผมมักจะดีใจทุกครั้งที่ได้เห็นไฟจากกระท่อมของพวกเขา

ความสุข พระพรพูดถูก มันเป็นเรื่องที่น่ากลัวมากที่จะอยู่คนเดียวในความมืด ฉันเคยกลัวความมืด แต่ยายของฉันเคยเล่าเรื่องของแอฟริกันให้ฟังเกี่ยวกับพระเยซูและแสงสว่าง ตอนนี้นั้นไม่กลัวความมืดอีกต่อไปแล้ว

พระพร โอ, ช่วยเล่าเรื่องนั้นให้ฉันฟังหน่อยได้มั๊ย

ความสุข ยายของฉันบอกฉันว่า คนทุกคนนั้นเกิดมาพร้อมกับบางสิ่งเหมือนกับมีเทียนอยู่ในตัวของพวกเขา แต่ยังไม่ส่องแสงสว่าง ทุกคนจะต้องหาทางจุดแสงเทียนของพวกเขาในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ จากนั้นเมื่อพวกเขาว่างลับไปพวกเขาจะเห็นแสงสว่างนั้น

พระพร ใช่ ฉันก็เคยได้ยินเรื่องแบบนี้มา

ความสุข ยายของฉันเล่าว่า พระคัมภีร์บอกเราเกี่ยวกับแสงสว่างที่พวกเราต้องการ ในยอห์น 8:12 พระเยซูตรัสว่า "เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเราจะไม่เดินในความมืด แต่จะมี

ความสว่างแห่งชีวิต" เมื่อเราขอให้พระเยซูยกโทษความผิดบาปของเรา พระองค์จะนำพาเอาความมืดแห่งความผิดบาป และนำพาเอาแสงสว่างและสันติสุขมายังชีวิตของเรา

พระพร ฉันรู้ เมื่อเรามีพระเยซูเป็นเพื่อนสนิท เราจะไม่มีอยู่ลำพังในความมืด

ผู้สัมภาษณ์ ถูกต้องแล้ว แน่นอนว่าเธอก็ยังคงต้องระวังเมื่อเธอออกไปไหนในเวลามืด แต่เธอไม่จำเป็นต้องกลัวความมืดอีกต่อไป พระเยซูจะอยู่กับเธอในทุกที่ที่เธอไป

การอภิปรายเรื่อง

ให้เด็กๆ เปรียบเทียบชีวิตความเป็นอยู่ของพระพรและความสุข ทั้งตัวตนของพวกเขา รวมถึงโรงเรียน โบสถ์ คณะประสานเสียง ครอบครัว และความกลัว อภิปรายว่าพระคำของพระเจ้าสร้างความเปลี่ยนแปลงในชีวิตของเด็กแอฟริกันอย่างไร และพระคำนั้นทำให้เกิดความแตกต่างในชีวิตของพวกเขาอย่างไรบ้าง เชิญเด็กวัยรุ่นสองคนมาเพื่ออธิบายถึง พระพร (เด็กชาย) และความสุข (เด็กหญิง) และผู้ใหญ่ เพื่อสัมภาษณ์พวกเขา ให้พวกเขาสวมเสื้อผ้าพื้นเมืองของแอฟริกันด้วย ถ้าเป็นไปได้

ให้พูดว่า : “ยอห์น 8:12 บอกเราไว้ว่า พระเยซูทรงเป็นแสงสว่างแห่งโลก ผู้ที่เดินตามเราจะไม่เดินในความมืดแต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต ชาวแอฟริกันคนหนึ่งกล่าวไว้ว่า "เมื่อคุณพบกับแสงสว่าง ความมืดมักจะอยู่ข้างหลังคุณเสมอ" วันนี้เมื่อเรากำลังจะวาดรูปเพื่อให้เราระลึกว่าเมื่อพระเจ้าอยู่ในชีวิตของเราแล้ว เงามืดจะอยู่เบื้องหลังเรา” ให้เด็กสร้างเงาขึ้นมาโดยการนั่งลงบนเก้าอี้ที่ตั้งไว้ระหว่างโคมไฟและกำแพง แปะกระดาษแผ่นหนึ่งไว้บนกำแพง ให้เด็กที่อายุมากกว่าเปิดพระคัมภีร์ยอห์น 8:12 จะต้องเตรียมกระดาษขาวขนาดใหญ่ โคมไฟ ดินสอ สีเทียนหรือปากกา และพระคัมภีร์ ให้ทำวารสารแห่งการอธิษฐานแบบแอฟริกันเพื่อใช้ในแต่ละบทเรียนของแอฟริกา จะต้องใช้ ด้ายหนาตัดยาว 12 นิ้ว (3 เส้นต่อเด็กหนึ่งคน) กรรไกร กาว สีเทียนหรือปากกา วาดรูปแผนที่ของแอฟริกาลงบนกระดาษแบบหนา ด้าย แจกรูปแผนที่ของแอฟริกาให้กับเด็กๆ ให้เด็กแต่ละคนระบายสีแผนที่ของแอฟริกา ตัดออก และทากาวแปะลงบนกระดาษขาวแบบหนา บอกเด็กๆ ให้เขียนพาดหัวว่า แอฟริกาที่ด้านบนเพื่อทำให้น้ำปกของวารสารแห่งการอธิษฐานนั้นเสร็จสมบูรณ์ ให้เด็กๆ เลิกเอาชื่อพระคัมภีร์ ยอห์น 8:12 ลงบนด้านล่างของปก

แสดงให้เห็นนักเรียนคู่อธิษฐานหน้ากระดาษทั้ง 12 หน้าเข้าด้วยกัน ร้อยด้ายผ่านทางรูของกระดาษ และมัดด้ายแต่ละเส้นให้แน่น ต้องแน่ใจว่าเด็กๆ ได้เขียนชื่อของตัวเองลงบนวารสารแล้ว (หมายเหตุ : เพื่อความแน่นหนาของกระดาษ อาจจะต้องใช้สันเพิ่ม)

อภิปรายถึงแนวทางที่นักเรียนจะเพิ่มจำนวนของวารสารแห่งการอธิษฐานเมื่อเขากลับไปถึงบ้าน หรืออธิบายว่าวารสารนี้จะต้องนำมาใช้ในชั้นการเรียนบทเรียนที่เกี่ยวกับแอฟริกาทุกครั้ง เปิด

โอกาสให้เด็กๆ ในการอธิษฐานถึงเด็กๆ ในแอฟริกา ให้พูดว่า เรามาอธิษฐานให้เด็กๆ ชาวแอฟริกาได้รับรู้ถึงความรักของพระเจ้าและที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปให้เรา

แจกเอกสารกิจกรรมที่ 1 ลักษณะใบหน้าของหน้าของคนแอฟริกา ให้เวลาเด็กๆ ชัก 2-3 นาที เพื่อนั่งล้อมรอบและหันหน้าไปทางพระพร (เด็กชาย) และความสุข (เด็กหญิง) หรือให้เด็กชายดูแลพระพร และเด็กหญิงดูแลความสุข บอกเด็กๆ นักเรียนว่าพวกเขาจะได้พบกับเด็กสองคนที่สวมเสื้อผ้าแตกต่าง ที่อาศัยอยู่ในสถานที่ในรูป ให้เด็กๆ บอกถึงจำนวนครั้งที่พวกเขาพบกับพระพร (5) และความสุข (5)

อภิปรายถึงความหลากหลายของสภาพภูมิประเทศของแอฟริกา ความขัดแย้งระหว่างความทันสมัยกับความโบราณ ชนบทที่ขัดแย้งกับความเป็นเมือง สัตว์ ผู้คน บ้านเรือน และการคมนาคม เปรียบเทียบภาพของที่นี่กับที่ที่นักเรียนของคุณอยู่ ให้เด็กๆ ระบายสีความหลากหลายของแอฟริกา

เวลาแห่งการอธิษฐาน

หนุนใจให้เด็กๆ ใช้วารสารแห่งการอธิษฐานเป็นเครื่องนำทางระหว่างเวลาอธิษฐาน ให้อาสาสมัครร่วมอธิษฐานเพื่อถึงชาวแอฟริกา

นำอธิษฐาน พระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ ขอบคุณพระองค์สำหรับการทรงช่วยผู้คนที่เดินอยู่ในจิตวิญญาณแห่งความมืดให้ได้รับแสงสว่างแห่งพระคริสต์ เราอธิษฐานสำหรับเด็กๆ ชาวแอฟริกันที่จะได้รับประสบการณ์แสงสว่างแห่งการช่วยกู้ และได้แบ่งปันข่าวประเสริฐของพระเยซูกับคนอื่นๆ ในแอฟริกา

บทที่ 2 : แหลม Verde

เป้าหมายของบทเรียน

บทเรียนนี้จะช่วยให้เด็กๆ เข้าใจว่าพระเจ้าทรงเรียกประชากรจากชนชาติต่างๆ ให้มารับใช้ในฐานะมิชชันนารี

ข้อมูลพื้นฐาน

- แหลม Verde คือประเทศแรกในทวีปแอฟริกาที่มีคริสตจักรนิกายโรมันคาทอลิก
- เกลือ ปลา คือแหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญ ในแหลม Verde

- แหลมประกอบด้วยเกาะใหญ่ 10 เกาะ และเกาะเล็กๆอีก 8 เกาะ เกาะเล็กๆนี้เป็นเกาะที่เล็กมากจึงมักจะไม่มีปรากฏในแผนที่ เกาะของแหลม Verde ตั้งอยู่ในทะเลแอตแลนติก ประมาณ 400 ไมล์ ทางตะวันตกของแอฟริกา
- ภาษาหลักของ แหลม คือ ภาษาโปรตุเกส
- เกาะของบราวามีลักษณะรูปหัวใจ

การนำเสนอบทเรียน

บทนำ

ตกแต่งห้องเรียนด้วยการแขวน อวน/แห/ตาข่ายจับปลา ไว้รอบๆห้อง หรือแขวนไว้ที่บอร์ดนิทรรศการแล้วตกแต่งเพิ่มเติมด้วยปลา หอยต่างๆ ใช้กระดาษสีน้ำเงินหรือผ้ามาติดเป็นทะเลสาป

จุดสนใจของบทเรียนนี้ Eugenio (อีว-จิน-นิ-โอ) Duarte (ควาท) พระเจ้าเรียกเขาขณะที่ยังเป็นหนุ่มอัฟริกันและนำเขามาเป็นหัวหน้ามิชชันนารีชาวแอฟริกัน ในแถบแอฟริกา

พระธรรม”(มธ.4:19) “พระองค์ตรัสกับเขาว่า จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา”

อีวจินนีโอ ควาท . มิชชันนารีชาวอัฟริกันจากแหลม Verde. เป็นคริสเตียนเมื่อเขายังเด็ก เขาได้รับการทรงเรียกเมื่อมีมิชชันนารีคนหนึ่งมาเยี่ยมเขา อีวจินนีโอ เตรียมที่จะรับใช้พระเจ้าโดยการเข้าเรียนในวิทยาลัยพระคริสตธรรม เขากลายเป็นศิษยาภิบาล รับใช้พระเจ้าในฐานะ ประธานองค์การบริหารและในที่สุดก็กลายเป็นมิชชันนารีของนาซารีน อีวจินนีโอ รู้สึกแปลกใจอยู่บ่อยๆว่าทำไมพระเจ้าจึงเรียกเด็กอัฟริกันอย่างเขาให้มาเป็นมิชชันนารี ขณะที่มิชชันนารีส่วนมากมาจากอเมริกาและยุโรปเท่านั้น อีวจินนีโอ คือตัวอย่างที่ดีว่าพระเจ้าทรงนำเด็กที่เชื่อฟังการทรงเรียกของพระองค์อย่างไร

ตัดกระดาษเป็นรูปปลาไว้ 6 อัน เขียนข้อมูลเกี่ยวกับแหลม ไว้ที่ด้านหนึ่งของปลาและตัดแม่เหล็กไว้อีกด้านผูกเชือกไว้ที่ปลายไม้หรือแกนคันเบ็ด และตัดแม่เหล็กไว้ เพื่อทำเป็นไม้ตกปลา ก่อนที่เด็กๆ จะมาถึงให้ติดปลาไว้รอบๆ เอาด้านที่เป็นข้อความลงด้านล่างในทะเล (ที่ทำจากผ้าหรือกระดาษสีน้ำเงิน) ถ้าแม่เหล็กใช้ไม่ได้ให้ใช้ที่หนีบกระดาษติดบนไม้ตกปลาและให้ผู้ใหญ่ยืนอยู่ด้านหลังกำแพง/ม่านเพื่อคอยติดปลา

ในกรณีที่มียุติเด็กมาก ให้แบ่ง ข้อมูล ถ่ายเอกสารไว้ให้นักเรียนโยนปลากลับมาหลังจากที่เล่น เพื่อทราบข้อมูลต่าง ๆ เสร็จหรือให้เด็กจับปลาแต่ให้เด็กอีกคนเล่น เพื่อทราบข้อมูลต่าง ๆ นั้น

ครู: ในบทเรียนนี้ เราจะเรียนเกี่ยวกับประเทศที่เป็นเกาะในทวีปอัฟริกา ซึ่งตั้งอยู่ในมหาสมุทรแอตแลนติก ประมาณ 400 ไมล์ ทางฝั่งตะวันตกของแอฟริกา ประเทศนี้ถูกเรียกว่า แหลม Verde ซึ่งหมายถึงแหลมที่มีสีเขียว การตกปลาเป็นสิ่งสำคัญในประเทศนี้ วันนี้เราจะเรียนรู้ข้อมูล เกี่ยวกับแหลม Verde นี้

สารคดีให้เด็กดูว่าใช้ไม้ตกปลาอย่างไร หลังจากที่ยังปลาได้แต่ละตัวก็ให้เด็กอ่าน ข้อมูลนั้นดังๆ

ครู: วันนี้เราจะพูดเกี่ยวกับ.....

เมื่อฉันเรียกชื่อคุณก็ให้คุณท่องชื่อพระคัมภีร์ที่ชอบและจำได้ เช่น ถ้าชื่อฉันถูกเรียกแทนที่จะพูดว่า “มาค่ะ” ฉันก็จะพูดชื่อพระคัมภีร์ที่ชอบแทน แต่ถ้าคุณจำชื่อพระคัมภีร์ไม่ได้ก็อาจพูดชื่อเพลงที่ชอบก็ได้ ต้องมั่นใจว่าเด็กเข้าใจคำสั่งจริงๆ เรียกให้ตัวแทนแสดงว่าตอบอย่างไร โดยครูมีสมุดเช็คชื่อ เขียนชื่อพระคัมภีร์นั้นและคิดไว้บนผนัง กระตุ้นให้เด็กแต่ละ

คนพูดข้อความที่แตกต่างกันไป หรือให้เด็กๆแนะนำข้อพระคัมภีร์อื่นๆ ให้กับเพื่อนคนอื่นๆ พูด หรือจับคู่แล้วพูดข้อพระคัมภีร์ของเขา

เรื่องราวพันธกิจ “มิชชันนารีจากแอฟริกา” by Marilyn Wilis Frider

ครู: วันนี้เราจะเรียนเรื่องของ ยิวจินนีโอ ควาท เมื่อเขายังเป็นหนุ่ม อัฟริกันไนแหลม Verde เขาได้เชื่อฟังพระเจ้า และตอบตกลงในการทรงเรียกให้รับใช้พระองค์

ยิวจินนีโอ มานีซี พี่สาวของเขาเรียก พร้อมกับวิ่งไปที่ชายหาด

“พี่อยากได้อะไรหรือ “ เขาตอบกับเหวี่ยงแหลงน้ำ

ถึงเวลาที่จะไป เรียนรวิ แล้ว “ มาเดลานา บอกเขา เมื่อหลายเดือนก่อนเธอได้พายิวจินนีโอไป เรียนรวิศึกษาตอนเช้าวันอาทิตย์ ที่คริสตจักรนาซารีนเป็นครั้งแรก แล้วเขาก็สนุกกับการไปครั้งแรกมาก แต่เขาอยู่กับการเล่นกับเพื่อนๆจนลืมเวลานั้นไป

“ถึงเวลาแล้วหรือ” ขอบคุณที่เรียกผมนะผมไม่อยากไปสาย” ยิวจินนีโอตอบ

“ไปกันเถอะ” เขาเรียกเพื่อนๆเขา อาทิตย์นี้ฉันมีข้อความที่ตีพิมพ์แล้ว “แล้วเด็กน้อยปิดทราขออกจากเสื้อผ้าของพวกเขาและมุ่งตรงไปที่โบสถ์

“คอน”แอนโทนีโอ” ครูของพวกเขา มีวิธีการเรียกชื่อสนุกๆในแต่ละอาทิตย์ คือแทนที่จะขานว่า “มาละ” มากับ ก็ให้ตอบเป็นข้อพระคัมภีร์ที่ได้เรียนมาในระหว่างอาทิตย์นั้น

ยิวจินนีโอ แทบจะรอให้ถึงคาเขาไม่ได้ และในที่สุด คอนแอนโทนีโอ ก็เรียก “ยิวจินนีโอ”

ยิวจินนีโอตอบว่า” “(มธ.4:19)

เมื่อเรียกชื่อครบแล้วคอนแอนโทนีโอ ก็ถามยิวจินนีโอ ว่าทำไมข้อพระคัมภีร์ถึงพิเศษสำหรับเขามันฟังแล้วเหมือนกับว่าเขียนขึ้นเป็นพิเศษสำหรับผู้ที่อาศัยอยู่ในแหลม Verde ยิวจินนีโออธิบาย พวกเขาารู้เรื่องจับปลาเหมือนกับเหล่าสาวก แต่พระเยซูเรียกพวกเขาให้เป็นผู้จับคนแทนจับปลา

พวกเขาที่เหมือนกับเหล่าสาวกเมื่อเราเชิญเพื่อนๆ ของเรามา เรียนรวิ และบอกเขาเกี่ยวกับเรื่องพระเยซู นั่นคือสิ่งที่พระเยซูหมายถึงเป็นคนจับคนถูกต้องมัยยิวจินนีโอ “ครูเขาตอบ”

“พระเยซูต้องการให้เราเล่าเรื่องของพระองค์ให้คนอื่นฟัง สิ่งนั้นเตือนฉันว่าฉันมีข่าวที่นำคืนเดินจะเล่าให้ฟังต่อชื่อว่า

“พวกเราเรียกคนทั่วไปยังประเทศอื่นๆ เพื่อเล่าเรื่องพระเจ้า พระเยซูพระบุตร ให้คนอื่นฟังว่าอะไร”

ดาเนียล ยกมือขึ้น “ฉันรู้” เขาตอบ

“บอกเราซิ ดาเนียล” คอนแอนโทนีโอพูด พูด

“มิชชันนารี” ดาเนียลตะโกนตอบ

“ถูกต้อง” คอนแอนโทนีโอ ยิ้ม “ อาทิตย์หน้าจะมีมิชชันนารีมาเยี่ยมที่คริสตจักรเรา เพราะฉะนั้นให้เชิญเพื่อนๆคุณมาด้วย

อาทิตย์ต่อมา เด็กๆ นั่งรวมกันและฟังมิชชันนารี เขาอธิบายว่าคนเราสามารถขอการยกโทษบาปจากพระเจ้าได้ ยิวจินนีโอ สงสัย เพราะเขาไม่เคยขอพระเจ้าให้ยกโทษบาปเขาเลย ไข่เขาารู้สึกว่าพระเจ้ากำลังเรียกเขาให้ประกาศข่าวดีแก่ผู้อื่น

แม้ว่า ยิวจินนีโอ รู้สึกสับสน เขาตัดสินใจ

ฉันต้องการขอพระเจ้าให้ยกโทษความบาปของฉันเดี๋ยวนี้ “เขาคิด

ยิวจินนีโอ อธิฐานและกลายมาเป็นคริสเตียน แต่อย่างไรก็ตามเขาไม่ได้บอกใครเกี่ยวกับการทรงเรียกของเขาๆ ตัดสินใจที่จะรอคอยจนกว่าเขาจะเข้าใจ ว่าพระเจ้าต้องการอะไร เป็นเวลามากหลายปีก่อนที่เขาจะเข้าใจถึงการทรงเรียก เขาใช้เวลาในช่วงปีเหล่านั้นรับใช้พระเจ้าในหลายๆด้าน และพระเจ้าก็เตรียมเขาสำหรับสิ่งที่กำลังจะมาในวันหน้า ขณะที่ ยิวจินนีโอ อธิฐานเกี่ยวกับการเป็นวิศวกร เขาก็ได้ยินเสียงพูดว่า “ฉันไม่ได้ต้องการให้เป็นวิศวกร ฉันต้องการให้เธอเป็นผู้รับใช้พระเจ้า”

ยิวจินนีโอ ได้ยินและเชื่อฟังพระเจ้า แทนที่เขาจะเรียนวิศวกร เขาก็สมัครเรียนในวิทยาลัยพระคริสตธรรม เตรียมตัวสำหรับงานพันธกิจ และในที่สุดเขาก็กลายเป็นผู้นำมิชชันนารีในแถบ แอฟริกา

ยิวจินนีโอ เรียนรู้ว่าพระเจ้าเตรียมหนทางสำหรับคนที่เชื่อฟังการทรงเรียกของพระองค์

อภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง

ถามเด็กๆว่าเขาเคยรู้สึกรู้สึกว่าพระเจ้ากำลังพูดกับพวกเขาหรือไม่

อภิปรายว่า พวกเราควรจะให้กับพระเจ้าถ้าพระองค์ต้องการให้เราบางสิ่งบางอย่างอย่าคิดว่าเราทำไม่ได้ ให้นักเรียนบอกวิธีที่พวกเขาจะรับใช้พระเจ้า

แจกเอกสาร ให้กับเด็กๆเพื่อเล่นเกมนักสืบ กำหนดให้ 10 เกาะ โดยให้เป็นรูปภาพเท่านั้น อ่านคำสั่งและชื่อของเกาะของอาสาสมัครที่จะมาอ่านข้อพระคัมภีร์ ช่วยให้เด็กๆ หากคำศัพท์หลายๆ และอภิปรายว่าคำเหล่านั้นจะใช้เป็นเงื่อนไขอย่างไร ให้นักเรียนจับคู่ภาพเกาะกับชื่อเกาะ เขียนชื่อไว้ใต้ภาพ หลังให้เด็กๆระบายสีแผนที่

คำศัพท์

1. Boa vista (โบอาวิซทา) ตอบ การจับปลาโดยใช้วนที่ชายหาด เป็นวิธีที่ง่ายที่ใช้จับปลาของประเทศนี้ “ขณะที่” (มธ. 4:19)
2. Brava (บราวา) หัวใจ บราวามีรูปหัวใจ (ลูกา 12:34)
3. Fogo ตอบ ภูเขา ภูเขาไฟโก คือจุดที่สูงที่สุดในแหลม Verde (อิสยาห์ 52:7)
4. Maio ข้าวโพดเป็นอาหารที่ปลูกมากที่สุด ในแหลม Verde (มธ.13:23)
5. Sal ตอบ เกลือ หมายถึง เกลือซึ่งถูกขุดพบใต้บนเกาะนี้ (มธ.5:13)
6. Santo Antao ตอบผลไม้กล้วยเป็นผลไม้ที่พบเห็น ได้ทั่วไปในแหลม Verde (มธ 7:16)
7. Santa Luzia ตอบ แสงสว่าง เป็นสิ่งจำเป็นในเกาะนี้ (มธ.7:16)
8. Suntiago ตอบ รัฐบาล/เขตการปกครอง Praia (พริอา) เมืองหลวงของแหลม Verde ซึ่งตั้งอยู่บน ชันติก้า (ทธ2:1-2)
9. Sao Nicolau ตอบ การจับปลาบนเรือ เป็นกิจกรรมสำคัญเกาะนี้ เพื่อความสนุก (ลูกา 5:7)
10. Sao Vicente (ซังนิควิเซนติ) ตอบการวิ่งที่ไม่ล้มลง นี่เป็นสิ่งสำคัญเมื่อต้องเล่นกีฬาประจำชาติซึ่งรู้จักกันดีในนามของฟุตบอลอัฟริกา (สภย 4:12)

ให้เด็กๆใช้รายการอธิฐานของพวกเขาขณะที่อธิฐานกันเป็นวงกลม ขอให้ตัวแทนแบ่งปันหัวข้ออธิฐานกระตุ้นให้เด็กแต่ละคนบอกถึงว่าอธิฐานสำหรับมิชชันนารี เช่น ยิวจินนีโอ ขอให้อธิฐานถึงเด็กๆ ในแหลม Verde ที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับแผนการช่วยกู้ของพระเจ้าและจะเชื่อฟังการทรงเรียกของพระองค์

บทที่ 3 : ประเทศสวีเดน

เป้าหมายของบทเรียน

เพื่อช่วยให้เด็ก ๆ ด้รู้ว่าพระเจ้าทรงประทานของประทานและความสามารถที่พิเศษให้แก่เด็ก ๆ ทุกคน

ข้อมูลพื้นฐาน

- ฤดูร้อนในสวีเดนเริ่มตั้งแต่เดือนตุลาคม จนถึง เดือนกุมภาพันธ์
- ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการและใช้ในการเรียน
- ผู้คนจะยืนอยู่ชิดกันขณะพูดคุย ความเป็นส่วนตัวเป็นสิ่งที่ไม่สำคัญนักสำหรับผู้คนที่นี่
- นักเรียน นักศึกษาแต่ละคนมีเครื่องแบบของแต่ละสถานศึกษา
- การกินอาหาร, ทักทาย, และรับของด้วยมือซ้ายเป็นสิ่งที่ไม่สุภาพ
- ประเพณีการสร้างกระท่อมแบบทรงรังผึ้งพบได้ในประเทศสวีเดน โดยการมัดฟางไค้ติดบนหลังคาสร้างเป็นเหมือนโดม และก็คลุมอีกทีด้วยเสื่อที่ทำจากหญ้าคา
- ภาษาราชการที่ใช้ภาษาหนึ่ง คือ สวีเดน และยังเป็นภาษาที่ใช้กันทั่ว ๆ ไปในวงสนทนาอีกด้วย

การนำเสนอบทเรียน

บทนำ

จัดแต่งห้องให้เป็นแบบห้องเรียน โดยการวางเก้าอี้และโต๊ะให้เป็นแถว คิดโปสเตอร์วิชาเรียนต่าง ๆ ไว้บนฝาผนัง (เช่น คณิตศาสตร์, ประวัติศาสตร์, วิทยาศาสตร์, ตัวอักษร เป็นต้น) รอบ ๆ ห้อง หรือ อาจจะใช้กระดานบอร์ดจัดเป็นโปสเตอร์ของคุณเอง ให้มีกระดานไวท์บอร์ด หรือ กระดานดำในชั้นเรียนด้วย หรือ ทำขึ้นเองโดยการแขวนกระดาษสีโปสเตอร์แผ่นใหญ่สีดำหรือไม้กั้นเชียวบนผนัง วางท่อนฟืนไว้ตรงที่สามารถมองเห็นได้ เด็กนักเรียนบางโรงเรียนในสวีเดนจะนำเอาท่อนฟืนมาโรงเรียนทุกสัปดาห์ และท่อนฟืนเหล่านี้เอาไว้ใช้ในการทำอาหารกลางวัน

การศึกษาที่สวีเดนไม่ได้มีเพื่อการศึกษาต่อ คริสตจักรนารีนได้ก่อตั้งโรงเรียนหลายแห่งเพื่อให้ความศึกษาและแบ่งปันพระกิตติคุณให้แก่เด็กนักเรียน ชาวสวีเดนรู้ว่าการศึกษานำไปสู่ชีวิตที่ดีกว่า แต่ถึงกระนั้นเด็ก ๆ หลายคนก็ไม่เข้าเรียนเนื่องจากเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น และมีค่าใช้จ่ายในการ

เรียนด้วย คริสตจักรนัซารีนได้ก่อตั้งโรงเรียนคริสต์มากมายในสวีเดน เด็ก ๆ ได้เรียนรู้วิธีการอ่าน, เขียน, และคิด อีกทั้งยังได้ยืมพระกิตติคุณด้วย อาจารย์สอนที่เป็นคริสเตียนก็ได้สอนให้นักเรียนได้ตระหนักว่าพระเจ้าทรงสร้างพวกเขาให้พิเศษไม่เหมือนใคร

ข้อพระคัมภีร์ : “เพราะพระองค์ทรงปั้นส่วนภายในของข้าพระองค์ พระองค์ทรงทอข้าพระองค์เข้าด้วยกัน ในครรภ์มารดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์โมทนาพระคุณพระองค์เพราะพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์แปลกประหลาดอย่างน่ากลัว พระราชกิจของพระองค์อัศจรรย์ พระองค์ทรงทราบข้าพระองค์ดี” (สดุดี 139:13-14)

เขียนคำว่า “จริง” และ “เท็จ” ในกระดาษคนละใบ คิดป้าย “จริง” และ “เท็จ” บนผนังเพื่อแบ่งห้องออกเป็นสองส่วน พร้อมกับพูดว่า วันนี้ เราจะมาดูกันว่าเรารู้จักสวีเดนและโรงเรียนในสวีเดนมากแค่ไหน เมื่ออ่านข้อความให้ฟังแล้ว ให้เลือกว่าข้อความที่พูดมานั้นเป็น จริง หรือ เท็จ ถ้าหากคิดว่า “จริง” ให้ยื่นข้างป้ายที่บอกว่า “จริง” ในทางตรงกันข้าม ถ้าหากคิดว่าข้อความนั้นเป็นเท็จ ให้ยื่นข้างป้ายที่บอกว่า “เท็จ” คนที่เลือกยื่นผิดข้างจะต้องนั่งลง ให้นับดูว่าเราตอบถูกไปกี่ข้อ

ข้อความ :

1. ประเทศสวีเดนตั้งอยู่ทางตอนใต้ของทวีปแอฟริกาและมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศแอฟริกาใต้และโมซัมบิก (จริง)
2. การกินอาหาร, ทักทาย, หรือรับของขวัญโดยใช้มือซ้ายเป็นสิ่งที่ไม่สุภาพในประเทศสวีเดน (จริง)
3. ฤดูร้อนในประเทศสวีเดนเริ่มตั้งแต่เดือนมิถุนายน จนถึง สิงหาคม (เท็จ — เริ่มจากเดือนตุลาคม ถึงเดือน กุมภาพันธ์)
4. ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการและใช้ในการเรียนด้วย (จริง)
5. นักเรียน นักศึกษาแต่งชุดเครื่องแบบของแต่ละสถานศึกษา (จริง)
6. ประเพณีการสร้างกระท่อมในประเทศสวีเดน จะเรียกว่าเป็น กระท่อมทรงรวงผึ้ง (จริง)
7. นักเรียนส่วนใหญ่อาศัยอยู่ใกล้กับโรงเรียน (เท็จ — เด็กนักเรียนส่วนใหญ่ต้องเดินเป็นระยะทางหลายไมล์ทุกวันเพื่อไปโรงเรียน)
8. บางโรงเรียนมักจะให้นักเรียนนำท่อนฟืนมาโรงเรียนทุกสัปดาห์ (จริง — ท่อนฟืนเหล่านั้นใช้สำหรับทำอาหารกลางวัน)

9. ไม่มีค่าใช้จ่ายใด ๆ ในการศึกษาในประเทศสวาซีแลนด์ (เท็จ)

10. ผู้คนจะยินดีกันในขณะกำลังพูดคุยกัน (จริง)

ก่อนเริ่มชั้นเรียน ให้ทำการช้อนอุปกรณ์การเรียนเหล่านี้ : ดินสอ, สีเทียน, ไม้บรรทัด, กบเหลาดินสอ, ยางลบ, คลิปหนีบกระดาษ, หนังสือนก, และฟืนท่อนเล็ก ๆ

บอกว่า โรงเรียนในประเทศสวาซีแลนด์อาจจะแตกต่างจากโรงเรียนที่เรารู้จัก นักเรียนหลายคนต้องจ่ายค่าเทอมในการเรียน บางครอบครัวเลือกที่จะจ่ายค่าเทอมเป็นกระหล่ำปดี, ไข่ไก่, เนื้อไก่, น้ำเต้า, หรือ ข้าวโพด ซึ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่นำมาใช้ในการทำอาหารกลางวันให้แก่นักเรียนและอาจารย์ ทุกโรงเรียนในสวาซีแลนด์จะมีระเบียบของโรงเรียนและเรียนภาษาอังกฤษด้วย โรงเรียนส่วนใหญ่อนุญาตให้นักเรียนร้องเพลง

คริสเตียนได้ ในความแตกต่างนั้น ก็มีสิ่งที่คล้ายคลึงกันด้วย คือ เด็กนักเรียนต้องมีการสอบ, เดินไปโรงเรียน, ปิดภาคเรียน (ซึ่งจะอยู่ในช่วงเดือนกันยายน หรือ เดือนตุลาคม) นอกจากนั้นพวกเขายังต้องมีอุปกรณ์การเรียน เช่นเดียวกับที่เราใช้ในโรงเรียนของเรา

แบ่งเด็ก ๆ ออกเป็นกลุ่ม ใช้เวลา 5 นาทีในการค้นหาอุปกรณ์การเรียนที่ได้ช้อนเอาไว้ เมื่อสิ้นสุดเวลาในการค้นหาแล้ว ให้แต่ละกลุ่มแสดงสิ่งที่พวกเขาพบ หากในชั้นเรียนยังไม่ได้ทำกิจกรรม (จริง-เท็จ) ให้ทำการอธิบายความสำคัญของฟืนในการเป็นส่วนหนึ่งของอุปกรณ์การเรียน อภิปรายในหัวข้อของอุปกรณ์การเรียนอื่น ๆ ที่เด็กในชั้นเรียนของคุณใช้อยู่ (เช่น คอมพิวเตอร์, เครื่องคิดเลข, ที่เจาะกระดาษ, ที่เย็บกระดาษ, กรรไกร, ปากกามาจิกเกอร์, กาว)

เรื่องราวพันธกิจ : “ซีโพอ”

บอกว่า เรื่องราวในวันนี้จะเกี่ยวกับเด็กชายชาวแอฟริกันได้มองเห็นตัวเองเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างอย่างไม่เหมือนใครทั้งภายนอกและภายในเป็นครั้งแรก

เป็นเวลาเช้ามืดอยู่เมื่อ ซีโพอ (ชื่อของเด็กชายชาวสวาซีแลนด์ หมายถึง “ของขวัญ”) ลูกชิ้นม้วนผ้าห่มและเสื้อสานเก็บ และนำไปวางไว้ข้างฝากระท่อมดินเหนียวที่เขาอาศัยอยู่ เขาต้องรีบเพื่อไปให้ทันโรงเรียนที่ เอ็นซิงไอเน (en-zing-AY-nee) ซึ่งเป็นโรงเรียนมัธยมปลายของนาซาริน

การเดินข้ามภูเขานี้อาจกินเวลากว่าสองชั่วโมง แต่ซีโพอก็รักในการไปโรงเรียน เขาได้เรียนรู้ในการเป็นคริสเตียนและการรับใช้พระองค์

เมื่อสองสัปดาห์ก่อนหน้านี้ อาจารย์สอนที่เป็นมิชชันนารีชาวอังกฤษ ได้ให้การบ้าน เขียนเรียงความเกี่ยวกับสิ่งที่สำคัญที่พวกเขาได้พบเห็น แต่สิ่งที่ซีโพบเห็นในหมู่บ้านเล็ก ๆ ของเขานั้นเป็นสิ่งที่เหมือนเดิมวันแล้ววันเล่า ผู้หญิงทำอาหารจากข้าวโพด (ข้าวโพดแผ่นอบกรอบ, ซึ่งเป็นอาหารหลักของชาวสวาซีแลนด์), ไปตักน้ำที่แม่น้ำ, เริ่มก่อไฟด้วยฟืนทำอาหาร, พร้อมแบกลูกไว้ด้านหลัง ส่วนผู้ชายจะออกล่าสัตว์ด้วยธนู และผู้ชายบางส่วนก็มีงานประจำทำ ในตอนเย็น ทุกคนจะรวมตัวกันรอบกองไฟของหมู่บ้านเพื่อพูดคุยถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ในแต่ละวัน จึงไม่มีอะไรที่พิเศษที่เขาจะนำมาเขียนได้เลย หลังจากที่อยู่ริชชานและคิควันแล้ววันเล่า ซีโก็เริ่มกังวลเป็นอย่างมาก เพราะการบ้านนี้ให้เวลาทำในสองวัน

ในวันเสาร์หนึ่ง ทุกอย่างก็ได้เปลี่ยนแปลง พ่อของซีโได้วางแผนที่จะเดินทางไปที่ป้ายรถประจำทางเพื่อนั่งรถไปที่เมืองเอ็มเบอบานะ (Mbabane) ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ที่สุดในสวาซีแลนด์ เขาได้เก็บสะสมเงินไว้เป็นแรมปีเพื่อซื้อของใช้สำหรับในครอบครัว การเดินทางอันยาวไกลนี้อาจใช้เวลาเป็นวันเลยทีเดียว แต่ในเช้าวันเสาร์นั้นเองพ่อของซีโตื่นขึ้นมาและรู้สึกที่ไม่สบาย พ่อจึงได้ขอให้เขาเข้าไปในเมืองแทน ซึ่งเป็นสิ่งที่มหัศจรรย์สำหรับซีโ! แต่เขาก็ยินดีที่จะรับความรับผิดชอบนี้ไว้ ยิ่งกว่านั้น เขาก็อายุ 18 ปีแล้วและกำลังจะจบชั้นมัธยมปลายในสิ้นปีนี้ บางทีเขาอาจจะได้พบกับสิ่งต่าง ๆ ที่นำมาเขียนได้ในระหว่างการเดินทางนี้ ถ้าหากเขาโชคดีจริง ๆ เขาก็อาจจะได้พบกับพระมหากษัตริย์ก็ได้

พ่อของซีโบอกถึงสิ่งของที่เขาต้องซื้อ, เตือนให้เขาระวังตัวด้วย และให้เงินแก่เขา เมื่อซีโพร้อมเดินทางแล้ว เขาเดินทางมาตามถนนที่ยาวนั้นเพื่อมาหารถประจำทาง ที่บนรถโดยสารนี้เต็มไปด้วยผู้โดยสาร มีบางส่วนต้องยืน ซีโดันตัวเองเข้าไปในรถและยืนเบียดกับผู้โดยสารคนอื่น ๆ

การจับขี้ของรถโดยสารนั้นค่อนข้างน่าหวาดเสียวและขรุขระ! ซีโมองดูภูเขาสูงตระหง่านที่สวยงามของสวาซีแลนด์, สายน้ำอันเขียวกราก, สัตว์ป่าและสัตว์เลี้ยง, รถยนต์และรถบรรทุก! มีผู้คนหนาแน่นมากมาย พวกเขากำลังเดิน, ทำงาน, เล่น, ขับขี่รถมอเตอร์ไซด์และจักรยาน

“ผมอาจจะเขียนเรียงความเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ได้” ซีโคิด “ไม่ดีกว่า ผมจะมองหาสิ่งที่ดูพิเศษกว่านี้ดีกว่า”

ในที่สุดรถโดยสารก็หยุดที่เมืองเอ็มเบอบานะ แทนที่จะได้พบกับกระท่อมดินเหนียว กลับพบถนนมากมายที่เต็มไปด้วยร้านขายของต่าง ๆ สำหรับครอบครัวชาวสวาซีแลนด์ ซีโ เข้าไปในร้านแล้วร้านเล่าเพื่อซื้อของต่าง ๆ ที่ต้องใช้ภายในครอบครัว

“เอ? ผมจะเขียนเรียงความเกี่ยวกับเรื่องนี้ ดีไหม” ซีโพลิดอีก “ไม่ดีกว่า ผมจะมองหาสิ่งที่ดูพิเศษกว่านี้ดีกว่า เพราะชาวสวีเดนส่วนใหญ่ก็รู้เรื่องเหล่านี้ดีอยู่แล้ว”

ในที่สุดก็ได้เวลาที่ต้องแบกสัมภาระที่ซื้อมาเพื่อกลับไปยังป้ายจอดรถประจำทาง แต่ที่น่าเศร้าก็คือ เขายังไม่มีเรื่องที่จะนำไปเขียนเป็นเรียงความเลย แต่เขาก็ต้องการที่จะจดจำทุกสิ่งที่เขาได้พบเห็นในวันนี้ให้หมด เขาจึงหันกลับไปมองยังเมืองใหญ่นั้นอีกครั้งสุดท้ายก่อนกลับบ้าน เขาได้มองเห็นบางอย่างจากกระจกหน้าต่างของร้านค้าร้านหนึ่ง หน้าต่างนั้นใหญ่มาก มีความสูงตั้งแต่ทางเดินขึ้นไปจนถึงบนสุดของหลังคา สิ่งที่เขาเห็นในกระจกหน้าต่างนั้นก็ คือ ตัวเขาเอง!

บ้านของซีโพลิดไม่มีหน้าต่างที่เป็นกระจก หรือแม้แต่กระจกสำหรับใช้ภายในบ้านเลย นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตของเขา ที่เขาได้เห็นภาพของตัวเองอย่างเต็มตัวตั้งแต่หัวจรดเท้า เขาวางสัมภาระเหล่านั้นลงบนทางเดินและหมุนตัวไปมา เขาทำอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานานมาก

“ผมรู้แล้วว่า จะเขียนเรียงความเรื่องอะไรดี!” เขาอุทานออกมา “ผมจะเขียนเกี่ยวกับตัวเอง” ซีโพลิดรู้สึกภูมิใจมาก ภายในเขาเป็นคริสเตียน และภายนอกเขาเป็นชายหนุ่มชาวสวีเดนที่น่าตาดีคนหนึ่ง

ซีโพลิดเขียนทุกรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเขาในเรียงความนั้น และหัวข้อของเรียงความนั้น คือ “ซีโพลิด”

ผู้การอภิปราย

บอกว่า ซีโพลิดได้เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่างที่เขาได้เห็นและมีอิทธิพลอย่างมากต่อตัวเขามีหลายสิ่งหลายอย่างในโลกของเราที่มีผลต่อเราไม่ว่าจะเป็นในความรู้สึกหรือความคิด สิ่งเหล่านี้รวมถึง หนังสือ, ภาพยนตร์, เพลง, รายการโทรทัศน์, อินเทอร์เน็ต, พ่อแม่ผู้ปกครอง, เพื่อน ๆ, และวิดีโอเกมส์ ให้มองหาดูว่ามีสิ่งไหนบ้างที่เราได้พบเห็นหรือได้ยิน แล้วมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงในวิธีการคิดหรือความรู้สึกของเราบ้าง

ให้เวลาเด็ก ๆ ที่จะมีโอกาสได้แบ่งปัน หากเป็นไปได้ อาจจะมีการแบ่งปันประสบการณ์ส่วนตัวของผู้สอนด้วย (เหตุการณ์ที่สำคัญ, การประสบความสำเร็จ, การตอบคำอธิษฐาน, และประสบการณ์อันแสนเจ็บปวด)

ให้เด็ก ๆ ได้เขียน หรือวาดรูปภาพ เพื่อแสดงถึงสิ่งที่มีอิทธิพลต่อพวกเขา ย้ำเตือนให้เด็ก ๆ ที่จะขอบคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งดี ๆ ต่าง ๆ ที่เข้ามาส่วนในชีวิตของพวกเขา ขอให้พวกเขาอธิษฐานเพื่อ

นักเรียนในประเทศสวีเดนจะได้เรียนรู้จักพระเจ้ามากขึ้นและได้รู้ว่าพระเจ้าทรงสร้างพวกเขาตามแบบพระฉายาของพระองค์

อ่าน สดุดี 139:13-14 ในห้องเรียน แล้วบอกว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเราให้พิเศษและไม่เหมือนใคร เราจะมาวาดตัวของเราเพื่อย้ำเตือนว่าพระเจ้าทรงรักเราและทรงมอบของประทานและความสามารถที่มหัศจรรย์ให้แก่พวกเรา และสิ่งนี้จะนำมาซึ่งโอกาสที่เราจะได้ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำในตัวของเรา

วางกระดาษสีน้ำตาลแผ่นใหญ่ไว้บนพื้น ซึ่งให้กระดาษมีขนาดใหญ่พอ ๆ กับขนาดของตัวเด็ก ๆ เพื่อให้เด็ก ๆ นอนลงบนกระดาษได้พอดี ให้เด็ก ๆ ทุกคนมีโอกาสผลัดกันนอนลงบนกระดาษของตนเอง และให้เพื่อนใช้สีชอล์กวาดเส้นรอบตามรูปร่างของคนที่นั่งนอนอยู่

ให้เด็ก ๆ เขียนพระธรรมสดุดี 139:14 ลงไปตรงส่วนด้านในของเส้นรูปตัวเด็ก แล้วให้เด็ก ๆ เขียน หรือวาดสิ่งที่พวกเขาชอบเกี่ยวกับพวกเขาเอง อาจจะเป็นสิ่งที่พวกเขาสามารถทำได้ดีก็ได้ไว้ด้านในของรูป

ในขณะที่เด็ก ๆ กำลังบรรยายเกี่ยวกับตัวพวกเขาเองโดยการเขียนหรือวาดรูปนั้น ให้ผู้สอนเขียนภาพหรือข้อความของผู้สอนลงในรูปร่างของเด็กแต่ละคนด้วย หนูใจเด็ก ๆ โดยการชี้แนะคุณสมบัติที่ทำให้พวกเขาไม่เหมือนใคร หลังจากที่ได้ทำเสร็จแล้ว ให้เวลาพวกเขาได้มีโอกาสแบ่งปันในสิ่งที่พวกเขาได้เขียนไว้ในนั้น ดิครูวาดเหล่านั้นเพื่อเป็นหนูใจพวกเขาว่าพระเจ้าทรงสร้างพวกเขาให้เป็นเช่นไร

บอกว่า ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ในแอฟริกาหรือประเทศอื่น ๆ ในโลกก็ตาม พระเจ้าทรงรักและต้องการให้พวกเขาได้เป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวของพระองค์

บอกว่า เมื่อเราได้เรียนรู้เกี่ยวกับโรงเรียนในประเทศสวีเดนแล้ว ครูจะมีข้อสอบเกี่ยวกับภาษา การทดสอบนี้เพื่อการสนุกสนานเท่านั้น! ข้อสอบนี้จะเกี่ยวกับประโยคภาษาสวีเดน ซึ่งถือว่าเป็นภาษาราชการภาษาหนึ่งในประเทศสวีเดน ลองพยายามเดาความหมายของประโยคหรือวลีต่อไปนี้

ให้แจกแบบฝึกหัดในแผ่นกิจกรรมที่ 3 ให้เด็ก ๆ ตรวจสอบคำตอบกับเพื่อนที่จับคู่กันก่อนได้ ก่อนที่ผู้สอนจะเฉลยคำตอบดังนี้ :

1. ข้อ a, สวีตตี้ ; โซวูโบเนอ [sowoo-BOH-nuh]
2. ข้อ b, ไซ้, ได้ ; เยโบ [YAH-boh]

3. ข้อ *b*, สบายดีหรือเปล่า? ; อุนจันอี [*oon-JAHN-ee*]
4. ข้อ *a*, ไม่ ; ‘อา [**-ah*] เสียง ‘*’ นั้นจะออกเสียงค่อนข้างยาก เพราะเป็นการใช้ลิ้นสัมผัสด้านบนของปาก
5. ข้อ *a*, ย่า, ยาย ; โโกโก [*GO-GO*]
6. ข้อ *b*, ได้โปรด, ขอความกรุณา ; นีอา’ยา [*Nee-a-*-yah*] เสียง ‘*’ นี้จะเป็นเสียงที่นุ่ม โดยเกิดจากการใช้ลิ้นสัมผัสกับฟันหน้า
7. ข้อ *a*, ฉันรักคุณ ; นียากูซานเซอร์ [*nee-yah-koo-TSAHN-zuh*]
8. ข้อ *b*, ฉัน ; กูนเยอ [*goon-yuh*]
9. ข้อ *a*, ฉันสบายดี ; นีกอนเออ [*nee-KOHN-uh*]
10. ข้อ *a*, ลาก่อน ; ซาลากาทเล่ [*sa-la GATH-lay*] (ในการทำเสียง “ท” หรือ “TH” โดยการวางลิ้นไว้ด้านล่าง แล้วก็ปล่อยให้ลมผ่านออกระหว่างฟัน)

อภิปรายความท้าทายของการเรียนรู้ภาษาใหม่ ๆ ย้ำเตือนเด็ก ๆ ว่ามีชั้นนารีต้องเผชิญกับสิ่งท้าทายนี้ในประเทศที่พวกเขาได้ไปปรับใช้อยู่

เวลาแห่งการอธิษฐาน

ปิดชั้นเรียนโดยการให้เด็ก ๆ มีโอกาสเสนอหัวข้ออธิษฐาน โดยให้เด็ก ๆ ได้เขียนหัวข้ออธิษฐานเพื่อประเทศสวาซีแลนด์ขออาสาสมัครที่จะอธิษฐานในแต่ละหัวข้อนั้น

บทที่ 4 : ประเทศแซมเบีย

เป้าหมายของบทเรียน

เพื่อให้รู้แนวทางที่ พันธกิจเมตตนาซารีน(Nazarene Compassionate Ministries) ได้ช่วยเหลือเด็กกำพร้าในประเทศแซมเบียที่ต้องได้รับความทุกข์ทรมานจากโรคเอดส์

ข้อมูลพื้นฐาน

- ประเทศแซมเบียถูกเรียกว่าเป็น “สี่แอฟริกัน” เพราะรูปร่างของประเทศ
- มีกว่า 27 สายพันธุ์และสี่เผ่ากว่าร้อยชนิดในประเทศแซมเบีย

- ฟาร์มจระเข้พบได้ทั่วไปในประเทศแซมเบีย เนื่องด้วยความต้องการในเนื้อและหนังของพวกมัน
- น้ำตกวิกตอเรียตั้งดงามนับเป็นหนึ่งในเจ็ดสิ่งมหัศจรรย์ของโลก และมีความยาวเกือบหนึ่งไมล์
- ประเทศแซมเบียนับว่าเป็นประเทศผู้ผลิตทองแดงรายใหญ่รายหนึ่งของโลกประเทศหนึ่ง
- หนึ่งในชาวยุโรปกลุ่มแรกที่เข้ามายังประเทศแซมเบีย คือ มิชชันนารีชาวสก็อตแลนด์ เดวิด ลิฟวิงสตัน

การนำเสนอบทเรียน

บทนำ

ในประเทศแซมเบีย พี่จ๋าพวกถั่วลิสงถูกเรียกว่าเป็นถั่วที่อยู่ใต้ดิน เพราะว่าพวกมันเติบโตใต้ดิน ถั่วลิสงนี้เป็นแหล่งของโปรตีนที่ยอดเยี่ยม และเด็ก ๆ ชอบกินมาก ๆ ในบางครั้งเด็ก ๆ ก็ทำเนยถั่วเองโดยการนำถั่วลิสงมาบดละเอียด

เมื่อเด็ก ๆ ไปถึงห้องเรียน ให้เตรียมถั่วลิสงที่ยังไม่ได้แกะเปลือกเต็มถ้วยใบใหญ่ไว้สำหรับเด็ก ๆ รับประทานกันอย่างอิมหน้า **หมายเหตุ :** ให้แน่ใจว่าได้สอบถามผู้ปกครองว่าเด็ก ๆ ไม่มีปัญหาในเรื่องการแพ้อาหาร

พันธกิจเมตตานาซารีน (Nazarene Compassionate Ministries) ได้ให้การช่วยเหลือและหาผู้สนับสนุนช่วยเหลือให้แก่เด็กกำพร้ากว่าร้อยคนในทวีปแอฟริกาในช่วงที่มีการระบาดของโรคเอดส์ขั้นวิกฤติ ถึงแม้ว่าโรคร้ายนี้จะกระทบผู้คนทั่วโลก แต่ปัญหานี้เป็นเหมือนหายนะในแอฟริกา พ่อและแม่มากมายในแอฟริกาได้เสียชีวิตเพราะโรคเอดส์ โดยทิ้งให้เด็ก ๆ ต้องอยู่เพียงลำพังโดยไม่มีผู้ปกครอง, บ้าน, หรือแม้แต่อาหาร เด็ก ๆ เหล่านี้เป็นกำพร้า เด็กกำพร้าเหล่านี้ได้รับการเลี้ยงดูและเสื้อผ้าจากผู้สนับสนุนช่วยเหลือ

พันธกิจเมตตานาซารีน(NCM) ได้ให้การช่วยเหลือเด็กที่ได้รับการทอดทิ้งเหล่านั้น NCM ได้หาผู้สนับสนุนช่วยเหลือ โดยการให้อาหาร, อุปกรณ์ทำสวน, และเมล็ดพันธุ์สำหรับเพาะปลูก อีกทั้งยังได้จัดหาจักรเย็บผ้าและสัตว์เลี้ยงในพื้นที่ที่ต้องการ จากกลวิธีนี้ได้แสดงให้เห็นว่า NCM ได้ช่วยเหลือผู้สนับสนุนดูแลและเด็กกำพร้าแล้วกว่าร้อยราย

ข้อพระคัมภีร์ : “จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเข้าเลย เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น” (มัทธิว 19:14)

เขียน “สิ่งที่ควรรู้เบื้องต้น” ในการ์ดใบเล็ก ๆ โดยเขียนหัวข้อละสองสามใบหรือมากกว่านั้น ก่อนที่เด็ก ๆ จะมาถึงให้ซ่อนการ์ดเหล่านั้นในชั้นเรียน

บอกเด็ก ๆ ว่าพวกเขาจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับประเทศแซมเบีย ให้เริ่มต้นเกริ่นด้วยสิ่งที่ควรรู้เบื้องต้นที่ได้เขียนไว้ในการ์ด แล้วจึงให้เด็กแต่ละคนหาการ์ดให้พบคนละ 1 ใบ หลังจากนั้นให้จับกลุ่มกับเพื่อนที่ได้การ์ดในหัวข้อเดียวกัน ขออาสาสมัครจากแต่ละกลุ่มให้ออกมาอ่านข้อความที่อยู่ในการ์ดนั้น อภิปรายเกี่ยวกับความจริงเหล่านั้นที่พวกเขาได้อ่านไปนั้น

1. ให้เด็ก ๆ บอกตำแหน่งของประเทศแซมเบียในประเทศแอฟริกา ให้พูดถึงรูปร่างของประเทศแซมเบียซึ่งมีรูปร่างเหมือนผีเสื้อ
2. ขออาสาสมัครบางคนที่จะมีโอกาสเล่าถึงประสบการณ์เกี่ยวกับงู หรือ ผีเสื้อ เด็กบางคนอาจจะมีสัตว์เลี้ยงเป็นงู หรือไม่ก็อาจจะสะสมผีเสื้อก็ได้
3. ถามเด็ก ๆ ว่าเคยเห็นจระเข้, เคยกินเนื้อจระเข้, หรือเห็นเสื้อผ้าที่ทำจากหนังจระเข้หรือไม่ (เราสามารถพบเห็นจระเข้ได้ในแอฟริกา และจระเข้ช็อกสายพันธุ์ในอเมริกา)
4. บอกเด็ก ๆ ว่า น้ำตกวิกตอเรียนั้นตั้งอยู่ทางชายแดนตอนใต้ของประเทศแซมเบีย รวมทั้งกล่าวถึงสิ่งมหัศจรรย์ของโลกที่เหลืออีก 6 อย่างที่เหลือด้วย คือ ภูเขาเอเวอเรสในเนปาล, แกรน แคนยอน ในอาริโซน่า, เกรท แบริเออ รีฟ (แนวปะการังใหญ่) ในประเทศออสเตรเลีย, แสงเหนือ ที่ขั้วโลกเหนือ, ภูเขาไฟพาริคูตินในประเทศเม็กซิโก, ท่าเรือที่เมืองริโอ เดอ จานโร ประเทศบราซิล
5. ขอให้เด็ก ๆ บอกชื่อสิ่งของต่าง ๆ ที่ทำจากทองแดง (เครื่องประดับ, เหรียญเงิน, กากต้มน้ำ, ก้นหม้อ/กระทะ, ท่อปะปา)

บอกว่า เมืองลูซาก้าเป็นเมืองหลวงของประเทศแซมเบีย เอ็ดวิน เค. วิสโบรเกอร์ และครอบครัวเป็นมิชชันนารีครอบครัวแรกของนาซารีนที่ได้ไปที่แซมเบียในปี 1958 ปัจจุบันเรามีมิชชันนารีมากมายที่ไปที่ประเทศนี้

เรื่องราวพันธกิจ : “นอมเซอร์”

โดย โจนเน่ โคเออร์

บอกว่าพันธกิจเมตตานาซารีน ได้ให้การช่วยเหลือศิษยาภิบาลและภรรยาครอบครัวหนึ่งในการดูแล นอมเซอร์ (เด็กกำพร้าคนหนึ่งในประเทศแซมเบีย)

“ขอแสดงความยินดีด้วย นอมเซอร์!” อาจารย์ใหญ่กล่าว “เธอได้คะแนนสูงสุดในวิชาคณิตศาสตร์”

นั่นเป็นคืนประกาศผลรางวัลที่โรงเรียนประถมกาออนคร้า การเฉลิมฉลองจะจัดขึ้นในวันสุดท้ายของการเรียนในเดือนธันวาคม ในประเทศแซมเบีย ปีการศึกษาเริ่มจากเดือนมกราคม และสิ้นสุดในเดือนธันวาคม

เมื่อนอมเซอร์ก้าวออกไปเพื่อรับใบประกาศนียบัตรนั้น ผู้คนที่อยู่ในห้องประชุมต่างก็ปรบมือชื่นชมเธอ นอมเซอร์ยิ้มและโบกมือให้กับศิษยาภิบาลมาโดนโกและภรรยาคือ ป้าแมรี อย่างรวดเร็ว ในขณะที่เธอนั่งลง เธอได้ยินเสียงเรียกชื่อของพี่สาว หลังจากนั้น พี่ชายของเธออีกสองคนก็ได้รับรางวัลในงานที่ทำเกี่ยวกับด้านภูมิศาสตร์และวิทยาศาสตร์ คำคั้นนั้นเป็นคำคั้นแห่งการเฉลิมฉลองสำหรับนอมเซอร์, พี่ชายทั้งสองคน, พี่สาวทั้งสามคน, และศิษยาภิบาลมาโดนโกและป้าแมรี

เมื่อพวกเขากลับมาถึงบ้าน พี่ชายของเธอก็ได้ช่วยกันถอดรองเท้าในสวน ป้าแมรีได้เอากะทะใบใหญ่ที่เต็มไปด้วยถั่วลันเตา ศิษยาภิบาลมาโดนโกได้ให้โล้กทุกคนกิน ทุกคนภายในครอบครัวจึงนั่งล้อมวงรอบกองไฟร่วมกัน

“อาจารย์มาโดนโก ช่วยเล่าให้หนูฟังเกี่ยวกับพ่อและแม่ของหนูอีกได้หรือเปล่าคะ” นอมเซอร์ถาม ดวงตาเธอส่องเป็นประกายในแสงไฟนั้น “หนูชอบที่จะได้ฟังเรื่องราวของพวกท่าน”

นอมเซอร์ในวัยสิบเอ็ดปีคนนี้ได้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวมาโดนโกมากกว่าเจ็ดปี พ่อของเธอเสียชีวิตด้วยโรคปอดบวมเมื่อนอมเซอร์อายุได้เพียงขวบเดียว หกเดือนต่อมาแม่ของเธอก็เสียชีวิตด้วยโรคเอดส์ นอมเซอร์และพี่ชายทั้งสองของเธอจำเป็นต้องไปอาศัยอยู่กับยาที่เป็นคริสเตียน ยาได้เล่าให้เด็ก ๆ ฟังเกี่ยวกับเรื่องราวของพระเยซู ทุก ๆ วันอาทิตย์พวกเขาได้ร่วมประชุมที่คริสตจักรนาซารีนในเมืองของพวกเขา ศิษยาภิบาลและป้าแมรีได้มาเยี่ยมเยียนเธอ, น้อง ๆ, และคุณย่าเสมอ

ครอบครัวมาโดนโกได้เข้ามามีส่วนร่วมในเด็ก ๆ เมื่อพวกเขาเห็นว่าคุณย่าอายุมากแล้ว อีกทั้งอาหารที่เธอหาได้จากสวนผักเล็ก ๆ ของเธอนั้นก็ไม่เพียงพอที่จะเลี้ยงดูพวกเด็ก ๆ ได้ ศิษยาภิบาลมาโดนโกและภรรยาเริ่มอธิษฐานเพื่อนอมเซอร์และพี่ชายของเธอ

วันหนึ่ง มีผู้มาเยี่ยมเยียนจากพันธกิจเมตตา (NCM) แจกผู้มาเยี่ยมนี้ได้บอกเขาถึงวิธีการที่คริสตจักรจะสามารถให้การช่วยนอมเซอร์และเด็กอื่น ๆ ที่ต้องประสบกับการขาดพ่อแม่ แจกผู้มาเยี่ยมเยียนได้อธิบายเกี่ยวกับสิ่งที่ พันธกิจเมตตานาซารีน (NCM) สามารถให้การช่วยเหลือสนับสนุนเมล็ดพันธุ์เพาะปลูกและเครื่องมือทำสวนเพื่อทำสวนที่สวนจะเต็มไปด้วยพืชผักต่าง ๆ นอกจากนั้นเขายังได้

สัญญาที่จะสนับสนุนศิษยาภิบาลในการซื้อลูกไก่และแพะสักสองสามตัว หลังจากนั้นไม่นาน ศิษยาภิบาลมาโตนโกและภรรยาได้ขอให้นอมเซอร์และพี่ชายทั้งสองของเธอมาเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัว

ในช่วงระยะเจ็ดปีนั้น พี่น้องในคริสตจักรก็ได้มีส่วนช่วยเหลือพวกเขาในการดูแลสวนผักเพื่อใช้ในการเลี้ยงดูครอบครัวมาโตนโก พวกเขาได้นำอาหารและเสื้อผ้ามามอบให้แก่ครอบครัวมาโตนโกด้วย พวกเขาได้รักและได้รับการสนับสนุนจากคริสตจักรและจากครอบครัวศิษยาภิบาลมาโตนโกและป้าแมรี่

ศิษยาภิบาลมาโตนโกมองไปที่นอมเซอร์ในขณะที่เขาได้เริ่มต้นเล่าเรื่องราวของเธอ “พ่อของหนูทำงานในเมืองทองแดงที่เมืองชินโกล่า วันหนึ่งฉันได้พบพ่อของหนู เมื่อเขาได้กลับมาจากการทำงาน ตอนนั้นฉันกำลังเชิญชวนคนให้มาคริสตจักร พี่ชายของหนูรีบวิ่งออกมาเพื่อต้อนรับพ่อ พ่อของเธอได้อุ้มเขาทั้งสองคนไว้ และเมื่อพ่อเห็นหนู พ่อก็ได้วางพี่ชายทั้งสองคนลงและอุ้มเธอขึ้นและชูขึ้นสูงในอากาศ หนูหัวเราะคิกคักอย่างมีความสุข พ่อของหนูรักหนูและพี่ชายหนูด้วย”

ศิษยาภิบาลมาโตนโก หยุดชั่วขณะก่อนที่จะพูดต่อว่า “นับแต่นั้น พ่อของหนูก็กลายเป็นเพื่อนสนิทของฉัน” ในเวลานั้นได้เกิดความเจ็บปวดทรมาน ทันใดนั้นป้าแมรี่ได้พูดว่า “ได้เวลานอนแล้วเด็ก ๆ” จากเสียงนั้น ทำให้เด็ก ๆ รีบวิ่งกลับเข้าไปในบ้านทันที

แต่ก่อนที่นอมเซอร์จะวิ่งไปจากกองไฟนั้น เธอได้หันมาหาศิษยาภิบาลมาโตนโกและพูดอย่างนุ่มนวลว่า “ขอบคุณที่เล่าเรื่องนี้ให้หนู และขอบคุณสำหรับการที่ให้หนูได้อยู่ที่นี่กับคุณและป้าแมรี่”

สู่การอภิปราย

ให้เด็ก ๆ ช่วยกันบอกว่า การช่วยเหลือของพันธกิจเมตตานาซารีน (NCM) ที่มีต่อศิษยาภิบาลมาโตนโกและป้าแมรี่นั้นเป็นไปในรูปแบบใดในการให้การสนับสนุนช่วยเหลือ (พันธกิจเมตตานาซารีน (NCM) สนับสนุนด้านอาหาร, เครื่องมือทำสวน, เมล็ดพันธุ์, ไก่, และแพะ) และได้ช่วยเหลือนอมเซอร์ที่เป็นกำพร้าอย่างไร (NCM) ช่วยเหลือโดยให้บ้าน, อาหาร, เสื้อผ้า, และคนที่รักเธอ)

บอกว่า เด็ก ๆ หลายคนในประเทศแซมเบียได้สูญเสียพ่อแม่ในช่วงที่โรคเอดส์ระบาด บรรดาญาติ ๆ หรือเพื่อน ๆ ของพ่อแม่ก็ได้กลายมาเป็นผู้ดูแล ซึ่งบางครั้งก็ไม่มีกำลังที่จะเลี้ยงดูได้มากพอ NCM ได้ช่วยผู้ดูแลเหล่านี้โดยการให้สิ่งจำเป็นพื้นฐานในชีวิตและสอนพวกเขาให้ปลูกพืชกินเอง พวกเขาสามารถช่วยเหลือเด็ก ๆ ที่เป็นเหมือนนอมเซอร์ได้โดยการให้การสนับสนุนแก่ NCM

แจกแบบฝึกหัดในแผ่นกิจกรรมที่ 4 บอกให้เด็กรู้ว่าการ์ดที่ด้านหลังมีเขียน “พันธกิจเมตตานาชาลิน” จะแสดงสิ่งของรายการที่พวกเขาได้มอบให้แก่ผู้ดูแลเด็ก ๆ, และการ์ดที่ด้านหลังมีเขียน “การมีส่วนร่วมของเรา” จะแสดงในสิ่งที่เด็ก ๆ จะสามารถทำได้ในการสนับสนุน NCM

ให้เด็ก ๆ ตัดให้เป็นชิ้นส่วนแยกออกจากกัน วางและคนให้อยู่สลับปะปนกัน โดยคว่ำหน้าลงบนโต๊ะหรือบนพื้นก็ได้ แล้วให้เด็ก ๆ หาคู่ของการ์ด

บอกว่า เราจะมาเล่นเกมจับคู่การ์ดกัน เพื่อที่เราจะได้จดจำสิ่งที่จำเป็นสำหรับเด็ก ๆ ในประเทศแซมเบีย, แนวทางที่ NCM จะสามารถช่วยเหลือผู้ที่ดูแลเด็ก ๆ, และแนวทางที่พวกเราจะสามารถสนับสนุน NCM ได้

เวลาแห่งการอธิษฐาน

ให้เด็ก ๆ ระบายสีและตัดรูปผีเสื้อ แล้วนำไปติดในสมุดบันทึกอธิษฐานเพื่อชาวแอฟริกัน ทบทวนความจริงเกี่ยวกับประเทศแซมเบียและแนวทางที่ NCM ได้ให้การช่วยเหลือเด็กกำพร้าและผู้ดูแลเด็ก ๆ

อ่านในพระธรรม มัทธิว 19:14 “จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเข้าเลย เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์เป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น” (มัทธิว 19:14)

ปิดชั้นเรียนด้วยการอธิษฐานเพื่อเด็ก ๆ ในประเทศแซมเบีย

บทที่ 5 : เคนย่า

เป้าหมายของบทเรียน

เพื่อให้เด็ก ๆ ได้รู้ว่าพระเจ้าทรงมีแผนการในชีวิตของพวกเขาและหลายคนอาจจะได้รับการทรงเรียกให้เป็นมิชชันนารี

ข้อมูลพื้นฐาน

- ผู้คนสามารถยื่น โดยที่เท่าแต่ละข้างอยู่คนละด้านของเส้นศูนย์สูตรได้ในประเทศเคนย่า
- ผู้คนส่วนใหญ่ไม่ได้พักอาศัยอยู่ในชนบทในกระท่อมที่ทำจากหญ้า แต่พวกเขาอาศัยในเมืองใหญ่

- ในเคนย่า ผู้คนสามารถที่จะเพลิดเพลินกับสวนสัตว์ซาฟารีที่เต็มไปด้วยสัตว์ป่า, เกมล่าสัตว์, การดูนก, การไต่เขา, และการดำน้ำแบบ Scuba(ที่มีถังออกซิเจนอยู่ข้างหลัง)
- เคนย่าเป็นบ้านที่เหมาะสมมากกว่าที่ใด ๆ ในโลก สำหรับ ช้าง, ยีราฟ, ตัวแอนทีโลป (สัตว์จำพวกเนื้อและกวางชนิดที่มีเขาเป็นเกลียว), และม้าลาย
- มีเพียงแต่ช้างที่เป็นสัตว์ที่ไม่สามารถกระโดดได้เพียงประเภทเดียว
- จระเข้ที่นี่ไม่สามารถแลบลิ้นออกมาได้ เพราะมันไม่มีลิ้น

การนำเสนอบทเรียน

บทนำ

ตกแต่งห้องเรียนให้เป็นเหมือนป่า ทำต้นไม้ขึ้นโดยใช้กระดาษแข็งม้วนทำเป็นลำต้น ปิดลำต้นด้วยผ้าเนื้อบางสีน้ำตาล เอาร่มใส่ไว้ด้านบนของลำต้นและทำใบต้นไม้โดยใช้กระดาษสีเขียวทำเป็นใบ ตกแต่งผนังด้วยกิ่งไม้จากต้นไม้จริง ๆ พร้อมด้วยรูปภาพของสัตว์, ผู้คน, และทิวทัศน์ของประเทศเคนย่า จัดแสดงสิ่งของที่เป็นของชาวแอฟริกันเพื่อที่เด็ก ๆ จะได้มีโอกาสสัมผัส, ถู, และตรวจสอบ เขียนป้ายใหญ่ที่เขียนข้อพระคัมภีร์ใน มาระโก 15:16 แล้วแขวนไว้สักแห่งภายในห้องทำใบไม้โดยใช้กระดาษตัดเป็นวงรียาว และตัดเป็นเหมือนชายระบาย พิมพ์ข้อความที่เกี่ยวกับ “สิ่งที่ควรรู้เบื้องต้น” แล้วนำไปติดไว้บนใบไม้แต่ละใบ

สอนเด็ก ๆ ในพระคัมภีร์ข้อต่อไปนี้: “พระเจ้าตรัสว่า เพราะเราผู้วางแผนงานที่เราไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสวัสดิภาพ ไม่ใช่เพื่อทุกขภาพ เพื่อจะให้โอกาสและความหวังแก่เจ้า” เยเรมีห์ 29:11

ในบทเรียนนี้เราจะเน้นไปที่ ทิม อีบี มิซซันนารีที่รับใช้ในประเทศเคนย่า ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกท่านให้รับใช้ในแบบที่ไม่เหมือนใคร พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกแต่ผู้ใหญ่ในงานรับใช้ในพันธกิจเท่านั้น แต่พระองค์ทรงเรียกเด็ก ๆ ด้วย เด็กหนุ่มเด็กสาวที่ได้ตอบสนองต่อการทรงเรียกในการออกสู่การรับใช้ พระเจ้านั้นยังคงเป็นจริงในชีวิตของพวกเขา ในขณะที่กำลังสอนเด็กเกี่ยวกับประเทศเคนย่าที่สวยงามและผู้คนที่นี่ ให้เด็กได้มีโอกาสดีใจกับผู้ที่ได้รับการทรงเรียกให้เป็นมิซซันนารี หนูใจเด็ก ๆ ที่จะแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าในชีวิตของพวกเขา และการที่พวกเขาจะเชื่อฟังในการทรงเรียกนั้นด้วย

บอกว่า ชาวเคนย่าจะพูดสวัสดิทักทายว่า แจมโบ! ให้เราพูดพร้อมกัน แจมโบ! วันนี้เราจะเดินทางไปยังประเทศที่มีมิซซันนารีไปรับใช้อยู่มาก ประเทศนี้คือ เคนย่า ซึ่งตั้งอยู่ในทวีปแอฟริกา

ชี้ให้เด็ก ๆ ดูประเทศเคนย่าในแผนที่โลก และทำให้เห็นความห่างไกลของประเทศที่เด็กอยู่กับทวีปแอฟริกา แล้วถามเด็ก ๆ ว่า พวกเราคิดว่าการเดินทางไปที่นั่น น่าจะใช้เวลาประมาณกี่ชั่วโมง? ให้

เรามานับเวลาในการบินไปด้วยกัน ให้หมูนั่งสมาธิภาวนาในขณะที่นับเวลาไปกับเด็ก ๆ ให้นับเวลาอย่างน้อย 15 ชั่วโมง

บอกว่า เราจะมาเรียนรู้เรื่องราวความจริงบางอย่างเกี่ยวกับเคนย่ากัน ให้อาสาสมัครออกมาถือใบปาล์มไว้ และให้อ่านสิ่งที่ควรรู้พื้นฐานที่เขียนติดอยู่บนใบปาล์ม บอกเด็ก ๆ ว่า “มาตาตู” (รถประจำทางในภาษาสวาฮิลี) เป็นรถโดยสารสาธารณะแบบหนึ่ง โดยปกติจะสามารถรับผู้โดยสารได้ตั้งแต่ 10-30 คน ตัวถังรถจะทาสีเป็นรูปสีคันสวยงามตามแต่สิ่งที่เป็นที่นิยมในเวลานั้น ๆ “แต่ที่แน่ ๆ จะมีที่ว่างสำหรับคน ๆ หนึ่งเสมอ” นั่นคือ คำขวัญของพนักงานขับรถมาตาตู พวกเขามีชื่อเสียงในการที่ทำให้รถเต็มแน่นไปด้วยกระเป๋าสัมภาระ, อาหาร, สัตว์เลี้ยง, และผู้คน เป็นเหมือนปลากระป๋องทีเดียว

เรื่องราวพันธุกิจ : “ข้าพระองค์กำลังฟัง”

โดย ทิม อีบี

บอกว่า เรื่องราววันนี้จะเราจะมาดูกันว่าพระเจ้าทรงเรียก มิซซันนารี ทิม อีบี มารับใช้เป็นมิซซันนารีที่เป็นนักบินในแอฟริกาตะวันออกได้อย่างไร

ในขณะที่เครื่องบินเล็กมาถึงตรงเลนสุดของสนามบินเพื่อเตรียมตัวบินขึ้น ข้าพเจ้าตะโกนเพื่อคุยกับพี่สาวว่า “นี่จะต้องเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมแน่ ๆ !” ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นมาก พ่อแม่ที่เป็นมิซซันนารี, พี่สาว, และตัวข้าพเจ้าเองกำลังเดินทางไปยังชายฝั่งทะเลเพื่อพักผ่อน ข้าพเจ้าอายุ 6 ขวบ และนี่เป็นการนั่งเครื่องบินครั้งแรกของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้ามองข้ามไหล่คนนักบินและมองดูเขาสับสวิทช์อันแล้วอันเล่าเพื่อเตรียมการบินขึ้น ทันใดนั้นหัวหน้านักบินก็ปล่อยเบรค และการบินครั้งนี้เราจะลงจอดที่เมืองคูจีป ประเทศปาปัวนิวกินี

ข้าพเจ้ารู้สึกเสียชานในท้องเมื่อเครื่องบินบินเหนือต้นไม้, เหนือสำนักงานที่พ่อแม่อาศัยอยู่, แล้วก็เหนือหุบเขา รถยนต์และผู้คนมีขนาดเท่ากับมดตัวเล็ก ๆ ที่วิ่งไปมา พวกเราบินข้ามภูเขาที่สวยงาม, บินสูงขึ้นเหนือเมฆ, และลงจอดยังจุดหมายได้อย่างปลอดภัย

“สุดยอด!” ข้าพเจ้าตะโกนขึ้น

เมื่อข้าพเจ้าอายุได้ 9 ขวบ ข้าพเจ้ามีประสบการณ์ที่ยอดเยี่ยมอีกประสบการณ์หนึ่ง นั่นคือ การที่ข้าพเจ้าได้ต้อนรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยที่คริสตจักรนาซารีนในเมืองคูจีป สองสัปดาห์ต่อมา

ข้าพเจ้าได้รับบัพติศมาที่แม่น้ำใกล้กับสำนักงานของพ่อแม่ มันใช้เวลาไม่นานเลย เมื่อข้าพเจ้าสัมผัสได้ถึงการทรงเรียกให้รับใช้พระองค์

ด้วยการอนุญาตของพ่อ ข้าพเจ้าได้สอนชั้นเรียนรวีในชั้นเด็กที่อายุน้อยกว่าข้าพเจ้า บางครั้งข้าพเจ้าก็เล่นกีตาร์และพวกเด็ก ๆ ก็ร่วมกันร้องเพลง เด็กส่วนใหญ่อ่านหนังสือไม่ออก ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเล่าเรื่องราวในพระคัมภีร์โดยการใช้รูปภาพที่แม่ได้วาดให้ นับแต่ที่ข้าพเจ้าได้ถือกำเนิดในประเทศปาปัว นิวกินี ข้าพเจ้าพูดภาษาของพวกเขา นั่นทำให้เป็นสิ่งที่ง่ายและสนุกสำหรับข้าพเจ้าในการสอน และข้าพเจ้าอยากจะทำให้เด็ก ๆ เหล่านี้รู้ถึงความรักของพระเจ้าและพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซู

เมื่อข้าพเจ้าอายุได้ 12 ปี ครอบครัวของเราได้เดินทางกลับอเมริกาช่วงที่พักการรับใช้ที่เคนย่า ข้าพเจ้าได้มีส่วนในกลุ่มอนุชนที่เมืองโควิงตัน มลรัฐเคนตักกี ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ในความรักของพระเจ้า และมีเพื่อนใหม่หลายคน เดฟ, แฟรงค์ และข้าพเจ้าได้เล่นด้วยกัน และอธิษฐานด้วยกันด้วย คืนหนึ่งข้าพเจ้าบอกพระเจ้าว่าข้าพเจ้าพร้อมแล้วที่จะรับใช้พระองค์ ไม่จำกัดว่าจะเป็นที่ไหน หรืออะไรที่พระองค์ต้องการให้ข้าพเจ้าทำ ในคืนนั้นเองข้าพเจ้าได้รับการเติมเต็มในพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในการเป็นนักเรียนไฮสคูล ข้าพเจ้าเริ่มคิดถึงอนาคต ข้าพเจ้ารักพระเจ้าและข้าพเจ้าก็รักในการบินด้วย! “ฉันจะรับใช้พระเจ้าในการเป็นนักบิน” ข้าพเจ้าคิดในใจ “นั่นน่าจะเป็นงานที่อดเยี่ยมที่สุดเท่าที่ข้าพเจ้าจะทำได้ทำ” พระเจ้าก็ได้เริ่มต้นสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นว่า วันหนึ่งข้าพเจ้าจะเป็นมิชชันนารีนักบิน

เพื่อการเตรียมสู่อาชีพนี้ ข้าพเจ้าสมัครเข้าเรียนโปรแกรมฝึกการบินที่มหาวิทยาลัย LeTourneau ในเมืองลองวิว มลรัฐเท็กซัส ข้าพเจ้าต้องเรียนหนักมาก และพระเจ้าก็ได้ทรงช่วยให้ข้าพเจ้าในการเรียนนี้

เมื่อข้าพเจ้าพบกับ มิเชล บูเอส ข้าพเจ้าก็สัมผัสได้ว่าพระเจ้าทรงเรียกเธอให้เป็นมิชชันนารีเช่นกัน ข้าพเจ้าแต่งงานกับมิเชล และเราอธิษฐานขอพระเจ้าที่จะทรงช่วยจัดเตรียมงานพันธกิจที่เราสองคนจะได้ทำร่วมกัน พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของพวกเรา เป็นเวลา 9 ปี ที่ข้าพเจ้าได้เป็นนักบินพาณิชย์และเป็นนายช่าง หลังจากนั้นข้าพเจ้าและภรรยา พร้อมด้วยลูก ๆ ทั้งสี่ได้ย้ายไปที่แอฟริกา ข้าพเจ้าได้เป็นนักบิน ทำงานกับคริสตจักรนาซารีนในแอฟริกาตะวันออก ข้าพเจ้าตื่นเต้นกับการเริ่มต้นทำงานให้กับพันธกิจด้านการบินนาซารีน (Nazarene Mission Aviation) ในเมืองไนโนบี ประเทศเคนยามาก ๆ

ส่วนใหญ่ข้าพเจ้าจะบินไปยังพื้นที่ห่างไกลของแอฟริกาตะวันออกเพื่อแบ่งปันความรักของพระเจ้า นั่นมันไม่่ง่ายเลย แต่พระเจ้าทรงประทานพระสัญญาว่า “...แต่เขาทั้งหลายผู้รอคอยพระเจ้า จะ

เสริมเร็วแรงใหม่ เขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรี เขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย เขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย” (อิสยาห์ 40:31)

พระเจ้าทรงช่วยข้าพเจ้าให้บินฝ่าพายุ, การลงจอดในพื้นที่ยาก, และหลายครั้งก็ถูกคุกคามโดยอำนาจของรัฐ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้าฟังและเชื่อในพระองค์ พระองค์ทรงมีแผนการที่มหัศจรรย์ในชีวิตของข้าพเจ้า

ผู้การอภิปราย

บอกเด็ก ๆ ว่าพระเจ้าทรงมีแผนการสำหรับชีวิตของแต่ละคน และพระองค์ทรงมีขั้นตอนที่สำคัญในการเรียกใครสักคนให้เป็นมิชชันนารี บอกว่า เมื่อ ทิม อีบี ยังเป็นเด็กชาย เขาคาดไม่ถึงว่าพระเจ้าจะทรงเรียกเขาให้เป็นมิชชันนารี ให้แสดงโปสเตอร์ 6 อันที่เขียนขั้นตอนวิธีการที่พระเจ้าทรงเตรียม ทิม เพื่องานพันธกิจการรับใช้ :

1. เมื่อเป็นเด็กชาย ทิม ได้ต้อนรับพระเจ้าเป็นพระเจ้าผู้ช่วย
2. ทิม ได้เชื่อฟังพระเจ้า
3. พระเจ้าได้ทรงประทานความปรารถนาในการรับใช้และความรักที่มีต่อผู้คน
4. พระเจ้าทำให้ ทิม มีความสนใจเกี่ยวกับการบิน
5. พระเจ้าทรงช่วยเหลือ ทิม ในช่วยการเตรียมการเป็นนักบิน
6. พระเจ้าทรงทำให้เป็นไปได้ สำหรับ ทิม ในการรับใช้พระเจ้าในฐานะมิชชันนารีนักบินในแอฟริกา

พระเจ้าทรงมีแผนการที่ดีที่สุดในชีวิตของทิม และพระองค์ก็ทรงมีแผนการให้กับเราทุกคนเช่นกัน พระเจ้าทรงรู้ทุกอย่างในตัวเรา และพระองค์ทรงรู้ว่าสิ่งไหนที่จะทำให้เรามีความสุขได้

เด็ก ๆ ชอบจะวาดรูปเครื่องบิน ให้แจกกระดาษวาดรูป และให้เด็ก ๆ วาดรูปการเดินทางของทิม ไปยังเคนยา บนกระดาษให้เขียนสิ่งที่ควรมีในรูปการเดินทางของ ทิม (สนามบิน, เครื่องบินของทิม, พื้นโลก, ท้องฟ้า, ต้นไม้, ดอกไม้, และประเทศเคนยาที่วาดไว้ด้านหนึ่งของกระดาษ)

ให้เด็กที่พอเขียนได้ เขียนช่วงเวลาการทรงเรียกไว้ที่ได้ภาพของพวกเขาโดยใช้ 6 ขั้นตอนตามที่เขียนไว้บนโปสเตอร์ (ความรอด, การเชื่อฟัง, ปรารถนารับใช้พระเจ้าและรักผู้อื่น, สนใจในการบิน, การเตรียมตัว, เป็นมิชชันนารีนักบินในแอฟริกา)

หนุ่ใจให้เด็ก ๆ ที่จะฟัง และติดตามแผนการของพระเจ้าที่มีในชีวิตของพวกเขา บ่อยครั้งที่เด็กต้องการจะทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อพระเจ้า แต่พวกเขาไม่รู้ว่าทำอะไร หรือทำอย่างไร กิจกรรมนี้จะเป็นการเปิดโอกาสให้กับเด็ก ๆ ที่จะมีส่วนได้

ถามว่า พวกเราเคยอยากจะทำอะไรที่เป็นสิ่งคนที่โตแล้วทำ แต่ก็คิดว่าเรายังเด็กเกินไปหรือเปล่า? จำไว้ว่า ทิม อีบี อยากจะทำบางสิ่งบางอย่างที่ “คนที่โตแล้ว” ทำเพื่อพระเจ้า เมื่อเขาได้ถามพ่อที่จะสอนในชั้นเรียนรวีฯ พ่อของเขาก็ตอบ “ได้” เราคิดว่ามีอะไรที่เราสามารถทำให้พระเจ้าได้? อาจจะเป็นการเอาตุ๊กตาก็ไปให้เพื่อนบ้านใหม่ หรือ ตัดหญ้าที่บ้านของคนชรา? โดยอาจจะขอให้พ่อแม่ไปส่งก็ได้

เมื่อเด็ก ๆ เสนอสิ่งที่พวกเขาจะทำได้ ให้ทำเป็นรายการเกี่ยวกับแนวทางที่เด็ก ๆ จะสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้ ให้เด็กแต่ละคนเลือกคนละหัวข้อเป็นเหมือนการบ้าน แจกแผ่นกิจกรรมที่ 5 อ่านและอภิปราย แล้วจึงให้เด็ก ๆ เติม สิ่งที่พวกเขาได้เลือกลงไป

ย้ายกับเด็ก ๆ ถึงประสบการณ์ของ ทิม อีบี เช่น การทำงานกับเด็ก ๆ ในการสอนชั้นรวีฯ, ต่อมาได้มีส่วนช่วยเหลืองานรับใช้ บอกเด็ก ๆ ว่า สิ่งที่พวกเขาทำในวันนี้จะเป็นสิ่งที่นำเขาในการรับใช้พระเจ้าในอนาคต ให้เด็กเปิดในพระธรรมเยเรมีย์ 29:11 แล้วจึงอ่านข้อพระคัมภีร์พร้อมกัน

เวลาอธิษฐาน

ย้ายกับเด็ก ๆ ว่าพระเจ้าทรงทำงานผ่านมิชชันนารีในการช่วยเหลือผู้คนในประเทศเคนย่าที่กำลังหลงหายและมีความต้องการ ให้เด็กเขียน หรือ วาดหัวข้อนี้ลงในสมุดบันทึกการอธิษฐาน อธิษฐานเฉพาะเจาะจงสำหรับเด็กในประเทศเคนย่า อธิษฐานเพื่อผู้คนในเคนย่าที่จะได้รู้ถึงความรักของพระเจ้าที่มีในชีวิตของพวกเขา หนุ่ใจเด็ก ๆ ที่จะฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าเมื่ออธิษฐาน ให้พระเจ้าทรงนำพวกเขาตามน้ำพระทัยของพระเจ้า และตอบสนองต่อการทรงเรียกสู่งานรับใช้ของพระองค์

บทที่ 6 เอธิโอเปีย

เป้าหมายของบทเรียน

เพื่อทำให้เด็ก ๆ ตระหนักว่า ศิษยาภิบาลส่วนใหญ่จะต้องมีการฝึกภาษาเพื่อที่จะช่วยกู้ประเทศอื่น

ข้อมูลพื้นฐาน

- เอธิโอเปียเป็นประเทศที่ตั้งอยู่ในที่ที่เรามักจะเรียกว่าภูเขาของแอฟริกา
- คุณจะพบพิชซ่า แฮมเบอร์เกอร์ และเป๊ปซี่-โคลา วางจำหน่ายในเมืองหลวงของแอดดิสอะบาบา
- ในแอดดิสอะบาบา คุณสามารถจับจ่ายได้ที่ตลาดกลางแจ้งที่ใหญ่ที่สุดในแอฟริกา เป็นที่ที่คุณจะพบจิวเวลลี่ เสื้อผ้า ผลไม้ ผัก และอื่นๆ อีกมากมาย
- เกรทริฟวัลเลย์ ในเอธิโอเปียเป็นที่อยู่อาศัยของนกพันธ์ต่างๆ มากกว่า 850 พันธุ์
- ในเอธิโอเปีย มีภาษาพูดถึง 80 ภาษา
- ถึงแม้ว่าเอธิโอเปียเป็นประเทศคริสเตียนที่เก่าแก่ที่สุดในโลก แต่ประชากรมากกว่าครึ่งหนึ่งในปัจจุบันนี้เป็นมุสลิม

การนำเสนอบทเรียน

บทนำ

การฝึกภาษาเป็นสิ่งที่ท้าทายและยากสำหรับครอบครัวศิษยาภิบาล และในบางครั้งก็ส่งผลกระทบต่อแนวทางการดำเนินชีวิตในประเทศอื่นๆ ผู้คนที่มาจากอีกประเทศอื่นอาจจะโดดเดี่ยวอ้างว้างจนกระทั่งพวกเขามีการพูดภาษาอังกฤษ ศิษยาภิบาลของเราต้องพบกับสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันเมื่อเขาย้ายไปอยู่อีกประเทศหนึ่ง บางครั้งก็ต้องใช้เวลาหลายปีในการปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน และเรียนรู้ภาษาใหม่ บทเรียนนี้มุ่งไปที่ศิษยาภิบาลของเราและลูกๆ ที่ต้องเผชิญกับความท้าทายในการเรียนรู้ภาษาของประเทศที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกัน

บอกเด็กๆ ว่าเอธิโอเปียเป็นประเทศที่สวยงาม เป็นประเทศที่เต็มไปด้วยภูเขา ตั้งอยู่ทางตะวันออกของแอฟริกา อธิบายว่าเอธิโอเปียเป็นหนึ่งในประเทศคริสเตียนที่เก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่งในโลก ถึงแม้ว่าทุกวันนี้ประชากรส่วนใหญ่ของที่นี่เป็นมุสลิม อ่านคู่มืออีกเล่มหนึ่ง แล้วพูดว่า "ศิษยาภิบาลของเราไปยังประเทศอย่างเอธิโอเปีย เรียนรู้เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่พวกเขาจะได้พบ อย่างไรก็ตาม เราจะได้เรียนรู้และปรับตัว การเรียนรู้ภาษาที่เป็นหนึ่งในความท้าทายอันยิ่งใหญ่ที่พวกเขาจะต้องเผชิญ มันจะต้องใช้เวลา ความพยายาม และความอดทนในการที่พวกเขาจะต้องพูดภาษาให้ได้ เพื่อช่วยให้เราเข้าใจถึงวิธีการที่ศิษยาภิบาลเรียนรู้ภาษาใหม่ๆ เรากำลังจะเรียนการนับเลขอารบิก หนึ่งในภาษาที่ชาวเอธิโอเปียใช้ เหมือนกับที่คุณนับเลขเป็นภาษาไทย ให้เขียนเลขภาษาอาราบิกลงบนกระดาน(บอร์ด) ให้เด็กๆ ทวนคำเป็นภาษาไทยหลังจากที่พวกเขาพูดเลขเหล่านี้

หนึ่ง-วาฮิด สอง-อิธินิน สาม-ซาลาตา สี่-อาร์บาอะ ห้า-คามิซา หก-ซิดา เจ็ด-ซาบาอะ แปด-ชามาเนีย
เก้า-ทิซาอะ สิบ-อะซารา

ให้ออกสารกิจกรรมที่ 6 และแนะนำให้เด็กๆ ตัดคำที่เป็นเลขอังกฤษและเลขอารบิก ให้เด็กๆ
ผสมคำ และจับคู่ระหว่างไทย-อารบิก ลบคำออกจากกระดาน (บอร์ด) ให้เด็กนักเรียนจับคู่คำอีกครั้ง
ถามถึงวิธีการที่พวกเขาใช้จำ เช่น ซิด้า ดูเหมือนเลขหก

เรื่องพันธกิจ "บอกเล่าเรื่องราวพระเยซู"

โดย เลอคริเซีย เอ็ม อาลี

กล่าวว่า เรื่องราวนี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับครอบครัวศิษยาภิบาลและวิธีการเรียนรู้ภาษาใหม่ๆ ที่
ส่งผลต่อชีวิตของพวกเขา

ทำไมเราจะต้องย้ายไปยังประเทศที่ห่างออกไปครึ่งหนึ่งของโลก แกรนท์น้องชายอายุแปดขวบ
ของฉันบ่น ฉันเองก็ยอมรับ ถึงแม้ว่าฉันจะมีอายุมากกว่าและร้อนใจเกี่ยวกับชีวิตของลูกๆ ศิษยาภิบาล
ฉันเองก็กลัวนิดๆ

"เฮลละ" พ่อเริ่มกล่าว "เรากำลังจะย้ายไปยังที่ที่ผู้คนไม่รู้เรื่องราวของพระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซู
พวกเขาไม่รู้ว่พระเยซูมาเพื่อไถ่บาปของพวกเขา และเพื่อบอกให้ผู้คนรับรู้เรื่องราวความรักของพระ
เจ้า" แกรนท์มีชีวิตชีวาขึ้น "ดังนั้นเราจะต้องไปบอกให้พวกเขารู้จักพระเยซู?"

"ใช่" แม่ตอบ

"ผมรักที่จะพูดถึงเรื่องของพระเยซู นั่นเป็นสิ่งที่ผมชอบทำที่สุด" เขาตอบ

"เอมม่า, เราจำเป็นต้องใช้คำพูดของพวกเขาอย่างระมัดระวัง" แม่พูดต่อ "เพราะว่าบางคนเขาไม่ชอบให้
เราเอ่ยถึงพระเยซู เราจะต้องแบ่งปันความรักของพระเจ้าผ่านการแสดงออกของพวกเขามากกว่า
คำพูด จนกระทั่งเขาส่งคนบางคนที่จะฟังมาให้เรา พระเจ้าจะช่วยเรา"

ฉันไม่แน่ใจนักเกี่ยวกับการเลือกใช้คำพูดให้ถูกต้อง แต่ฉันก็ลืมความกังวลของฉันได้อย่างรวดเร็ว และ
ก่อนที่ฉันจะเข้าใจในเรื่องนี้เราก็มาอยู่ระหว่างทางแล้ว

หลังจากการเดินทางอันแสนยาวนาน เราก็มาถึงเมืองที่เต็มไปด้วยกลิ่น ภาพ และเสียงต่างๆ
มากมาย เราตระหนักได้อย่างรวดเร็วว่าเราไม่เข้าใจคนเหล่านี้เลย อย่างตอนที่เรานั่งแท็กซี่ไปที่บ้าน
ใหม่ของเรา แกรนท์ก็ถามว่า "พวกเขาพูดอะไรกัน?" "แม่ไม่แน่ใจ" แม่ตอบ "คนที่นี่พูดภาษาอารบิก
เราจะต้องเรียนรู้ภาษาของพวกเขา" "อะไรนะ!"

แกรนท์และฉันอุทานเสียงดัง

พ่อหัวเราะกับหน้าตาขี้ขี้ของพวกเขา "คนที่นี้ไม่พูดภาษาอังกฤษ เราจะเรียนรู้ภาษาของพวกเขา เพื่อที่เราจะได้พูดกับเขา"

"และเราก็จะบอกเล่าเรื่องราวของพระเยซูกับพวกเขา" ฉันกระซิบกับแกรนท์ แต่เป็นกระซิบที่ดังไปหน่อย เสียงต่ำๆ จากที่นั่งของคนขับรถถาม "คุณรู้จักพระเยซูหรือ?"

ฉันตกใจมาก จำได้ว่าแม่เคยบอกเราเกี่ยวกับการเลือกใช้คำอย่างระมัดระวัง แกรนท์และฉันต่างมองกันและกันด้วยความตื่นตระหนก

พ่อตอบอย่างสงบ "ใช่ เรารู้จัก"

คนขับรถเงิบ จากนั้นจึงเอ่ยขึ้นมาว่า "ผมชื่อคาลิด ยินดีต้อนรับสู่ประเทศของเรา!"

ฉันมองออกไปข้างนอก คาลิดพูดภาษาอังกฤษดีมาก เขาเสนอที่จะสอนภาษาอาราบิกให้พ่อ หลังจากนั้นพวกเขาก็พูดคุยกันอย่างกับเพื่อนเก่า

เมื่อเรามาถึงบ้านใหม่ของเรา คาลิดบอกว่า "พรุ่งนี้ผมจะพาคุณชมเมือง คุณจะพบกับภรรยาของผม อามิना และลูกๆ ของผม แล้วร่วมรับประทานอาหารกับเรา"

"ผมหวังว่าเขาคงจะมีลูกชายที่อายุเท่ากับผมและชอบเล่นฟุตบอลนะ" แกรนท์บอกขณะที่เขาโบกมือลา คาลิด

ในคืนนั้น พ่ออธิษฐาน "พระเจ้า ขอคุณพระองค์ที่ทำให้การเดินทางปลอดภัยและประทานเพื่อนที่จะช่วยเหลือเราในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย ช่วยเราให้เรียนรู้เกี่ยวกับภาษาอาราบิก เพื่อที่เราจะได้บอกผู้คนเกี่ยวกับพระเยซู ประทานสติปัญญาให้เราเลือกใช้คำได้อย่างถูกต้องและรู้ว่าเมื่อไรที่เราจะพูดกับเขา"

ทั้งเสียงหัวเราะ การโอบกอด และจูมพิต เรากล่าวาจาดีสวัสดีกัน และแยกย้ายกันไปนอนในบ้านใหม่ของเรา และรู้ว่าพระเจ้าจะคอยดูแลเรา

เช้าวันถัดมา คาลิดพาเราท่องเที่ยวไปรอบๆ เมือง และจากนั้นก็พาไปยังบ้านของเขาเพื่อรับประทานอาหารมื้อเที่ยง

แกรนท์ตื่นเต้นมากที่ได้รู้ว่าคาลิดมีลูกชายถึงสามคน ไม่ใช่แค่หนึ่ง แล้วก็ชอบเล่นฟุตบอลด้วย แกรนท์ไม่เข้าใจในสิ่งที่พวกเขาพูด แต่ทำไมพวกเขาถึงเล่นฟุตบอลด้วยกันที่สนามหลังบ้าน ลูกสาวคนหนึ่งของคาลิด ไลลา มีอายุเท่ากับฉัน เรากลายเป็นเพื่อนกันอย่างรวดเร็ว แม่ช่วยอามินาเตรียมมื้อกลางวัน อามินาปูผ้าลงบนพรมสวยในห้องนั่งเล่น ทุกคนนั่งลงบนพื้นเพื่อรับประทานอาหาร

"นี่ยังกะปีคนเลย" แกรนท์บอก

ฉันเห็นด้วย "นี่ยังกะพระเยซูเลี้ยงคน 5000 คนเลยนะเนี่ย โอ้..ไม่!" ฉันอ้าปากค้าง ฉันรู้ว่าฉันไม่ได้เลือกใช้คำพูดอย่างระมัดระวัง คาลิดมองที่อามินา แล้วพยักหน้า

อามีนาเอ่ยขึ้น "ฉันเคยฝัน ในฝันของฉัน มีเด็กสาวมาบอกเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูที่ฉันเคยรู้จักเมื่อนานมาแล้ว"

คาลิดโน้มตัวมาหน้าพ่อ "ได้โปรดบอกเล่าเรื่องราวของพระเยซูให้เราด้วย เรารอมาเป็นเวลานานแล้วที่จะมีใครซักคนเข้ามาและบอกเล่าถึงความจริงเกี่ยวกับพระองค์"

การอภิปรายเรื่อง

ให้ถามคำถามดังต่อไปนี้

1. ถ้าคุณสามารถนำของสามสิ่งไปกับคุณได้ตอนที่คุณไปยังประเทศที่คุณไม่รู้จักภาษาของเขา คุณจะนำสิ่งใดไปด้วย (ดิกชันนารี, เพื่อนคนที่รู้จักภาษา, สมุดภาพพร้อมชื่อเรียกสิ่งของได้รูป)

2. จำลองเหตุการณ์ว่าคุณอยู่ในที่ที่ผู้คนพูดภาษาอื่น ให้ชี้ทางไปบ้านคุณโดยไม่มี การพูด ทำอย่างไรจึงจะแสดงท่าทางแทนคำพูดได้

พูดว่า ถ้าคุณกำลังจะไปยังประเทศใหม่ๆ สิ่งที่คุณกลัวที่สุดคืออะไร การหาที่อยู่? การหาทางไปยังรอบๆ ประเทศ? เรียนรู้วิธีการและสถานที่ที่จะซื้ออาหาร? วิธีการเรียกรถแท็กซี่? ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถส่วนบุคคลในการพูดภาษา นี่คือเหตุผลว่าทำไมการฝึกภาษาจึงเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่ง ศิษยาภิบาลของพวกเขาไม่สามารถบอกเล่าเรื่องราวของพระเยซูได้นอกเสียจากว่าเขาจะพูดภาษาเหล่านั้นได้

บอกเด็กๆ ว่าศิษยาภิบาลเริ่มต้นเรียนรู้ภาษาใหม่ๆ พวกเขาฝึกฝนโดยการพูดคุยกับคนอื่น และสร้างมิตรภาพ กิจกรรมอย่างเช่นการเชิญเพื่อนบ้านมารับประทานอาหารค่ำด้วยกัน เล่นเกมส์ ไปทานข้าวที่ภัตตาคาร และไปซื้อของ สร้างโอกาสให้ศิษยาภิบาลได้พูดคุยเป็นการส่วนตัวกับคนอื่นๆ

เวลาแห่งการอธิษฐาน

เตือนความจำเด็กๆ ว่านี่เป็นสิ่งสำคัญสำหรับศิษยาภิบาลในการที่จะเรียนรู้ภาษาของผู้คนที่เขาจะไปช่วย ภาษาเป็นช่องทางในการแบ่งปันความรักของพระเจ้า

ให้เด็กๆ ระบายสี ตัดกระดาษ และทากาวแปะรูปไม้กางเขนลงในวารสารแห่งการอธิษฐานเพื่อเป็นการเตือนความจำในการอธิษฐานให้กับผู้คนที่ประเทศเอธิโอเปีย บอกให้อาสาสมัครอธิษฐานถึงศิษยาภิบาลในการเรียนภาษาใหม่ๆ เพื่อที่พวกเขาจะได้บอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซู

บทที่ 7 อุกันดา

เป้าหมายของบทเรียน

เพื่อช่วยให้เด็กได้เข้าใจถึงความสำคัญของการทำงานร่วมกัน แบ่งปันในสิ่งที่พระเจ้าได้มอบให้กับพวกเขา และการช่วยเหลือผู้อื่น

ข้อมูลพื้นฐาน

- อาหารเข้าพื้นเมืองจะประกอบไปด้วย ชา ขนมปัง ไข่ และกล้วยทอด
- อาหารอร่อยในอุกันดาคือสัตว์ปีกใส่เกลือ และมดสีขาวทอด หรือตักแตน
- อุกันดาเป็นที่ที่กอริลล่าชอบมาอยู่อาศัยในบริเวณบะวินดิมากที่สุด ซึ่งเป็นเขตป่าอนุรักษ์สำหรับเป็นที่อยู่ของกอริลล่า
- ชาวอุกันดา 1.6 ล้านคน อาศัยอยู่ในค่ายผู้ลี้ภัยซึ่งมีพื้นที่ขนาดเพียงสนามฟุตบอล 20 สนามเท่านั้น
- แทนที่จะใช้มือในการชี้ทาง บางครั้งชาวอุกันดาใช้การชี้ทางด้วยริมฝีปาก
- อุกันดาได้รับการขนานนามว่า ไข่มุกแห่งแอฟริกา เนื่องจากประวัติศาสตร์ ภูมิประเทศ และประชากร

การนำเสนอบทเรียน

บทนำ

จัดห้องโดยเตรียมบรรยากาศให้เป็นค่ายผู้ลี้ภัย วางกล่องกระดาษขนาดใหญ่ไว้ในห้องเพื่อใช้แทนที่พักหรือกระท่อมสำหรับครอบครัวผู้ลี้ภัย ตำแหน่งของกล่องอยู่ใกล้กัน และด้านข้างก็เปิดเข้าหากัน วางผ้าใบพลาสติกไว้เหนือกล่องเพื่อกันน้ำ ทำห้องให้ระเกะระกะด้วยสิ่งของ อย่างเช่น ถัง เครื่องมือ และเก้าอี้ ทำห้องให้ดูแน่นและคับแคบ

ปัจจุบันคริสตจักรนาซารีนในอุกันดา พร้อมทั้งมิชชันนารี ได้หนุนใจและจัดหาปัจจัยมาเพื่อเยียวยาผู้ลี้ภัยในอุกันดา คริสเตียนถูกเรียกว่าเป็นต้นแบบชีวิตชุมชน โดยมีการแบ่งปันกัน ดูแลกัน ให้อภัยกันและกัน และรักเพื่อนบ้าน

ให้กล่าวว่า เมื่อผู้ลี้ภัยเข้าไปในค่าย พวกเขาจะต้องสร้างบ้านของตนเองอย่างรวดเร็ว ผู้ลี้ภัยจะสร้างบ้านถัดจากผู้ลี้ภัยอีกคน โดยการใช้วัสดุอะไรก็ได้ที่เขาพบ ส่วนองค์กรบรรเทาสาธารณภัยจะจัดหาผ้าพลาสติกไว้ให้สำหรับปูหลังคาเพื่อกันฝน

แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ให้พวกเขาสร้างบ้านสำหรับครอบครัวตามแต่ละกลุ่ม โดยการใช้วัสดุที่ให้ไป บอกเด็กๆ ว่าพวกเขาจะต้องทำงานร่วมกันในกลุ่มเพื่อบรรลุเป้าหมายของกิจกรรม เมื่อเด็กๆ สร้างบ้านของพวกเขาเสร็จ ให้อภิปรายถึงความกลัวและความท้าทาย ที่ผู้ลี้ภัยต้องเผชิญ (เช่น การหาอาหาร น้ำ และปัจจัยดำรงชีวิต การทำงานและการใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น อนาคตที่ไม่แน่นอน) บอกเด็กๆ ว่าผู้ลี้ภัยจำนวนมากจะต้องใช้ชีวิตอยู่ในค่ายลี้ภัยเป็นเดือน บางครั้งเป็นปีกว่าจะได้กลับบ้าน ให้ถามว่า พวกหนูคิดอย่างไร? ถ้าต้องใช้ชีวิตไกลบ้านเป็นเวลานานๆ

เรื่องพันธกิจ “ชีวิตในค่ายผู้ลี้ภัยในอุกันดา”

เปาโลและลิวกีโอเด็กค่ายผู้ลี้ภัย 2 คน เป็นต้นแบบของชีวิตในชุมชนดังที่กล่าวไว้ใน กิจการ 2 : 44-47

“เปาโล เธอกำลังจะไปที่บ่อน้ำใช่ไหม?” ลิวกีโอเรียก

“ใช่” เปาโลตอบ “มาสิ”

เปาโลและลิวกีโอมาจากสาธารณรัฐคองโก เมื่อรัฐบาลเริ่มทำสงครามกับทหารกบฏใกล้ๆ กันกับหมู่บ้าน ทำให้ครอบครัวของเด็กๆ ต้องหนีออกมาอยู่ที่ค่ายผู้ลี้ภัยใกล้กับอุกันดา แต่ละครอบครัวจะสร้างบ้านดิน โดยมีหลังคาเป็นพื้นราบ ที่คลุมด้วยผ้าพลาสติกที่องค์กรช่วยเหลือบริจาคให้สำหรับใช้เพื่อคลุมเหนือหลังคา เวลาที่ฝนตกจะเป็นที่อุ่มน้ำสำหรับใช้ในการทำอาหารและดื่ม ชีวิตความเป็นอยู่ในค่ายอพยพนั้นยากลำบาก แต่ก็ยังดีกว่าการนอนในทุ่งโล่ง

เปาโลและลิวกีโอต่างแบกถังเพื่อนำน้ำไปใช้ในครอบครัวของพวกเขา

“ฉันหิวน้ำ” ลิวกีโอบอก “ฉันเอากระป๋องน้ำของฉันมาด้วย ฉันหวังว่าเราคงจะมีน้ำเหลือมากพอที่จะดื่มตอนจากกลับ”

“ฉันด้วย” เปาโลตอบ “ฉันดีใจนะที่ฝนตกมาอีกครั้ง เราจะได้ดื่มน้ำได้มากกว่า 1 ถึงในแต่ละวัน”

เปาโลเดินไปตามทางลูกรังสู่บ่อน้ำ พวกเขาพบกับเด็กอีกคนหนึ่ง เขามีลูกบอลที่ทำจากเศษผ้าขาดๆ และเชือกมัดเข้าด้วยกัน เด็กๆ พากันเตะบอลกลับไปกลับมา เลียนแบบนักฟุตบอลชื่อดัง

เปาโลและลิวกีโอใช้เวลาชั่วโมงครึ่งกว่าจะถึงบ่อน้ำ เมื่อเด็กๆ ยืนเข้าแถวรอ มีบางคนเริ่มต้นร้องเพลง “ฮาเลลูยา พระเยซูช่วยเรา” เด็กๆ ก็ร้องตาม

“ฉันชอบเพลงนี้ล่ะ” เปาโลตะโกนขึ้น “ฉันปลื้มใจที่ศาสตราจารย์โอทีเอนโอมาที่ค่ายของเรา ทุกสัปดาห์เพื่อช่วยเรา ฉันแทบจะรอที่จะฟังเรื่องในพระคัมภีร์พຽງนี้ไม่ไหว”

หลังจากการรอคอยประมาณ 1 ชั่วโมง เปาโลและลิวีกิโอก็ได้น้ำเต็มถัง แต่ไม่มีน้ำเหลือมากพอสำหรับดื่ม เด็กชายเดินกลับบ้านอย่างระมัดระวัง พยายามไม่ให้น้ำอันมีค่าหกลงแม้แต่หยดเดียว ในที่สุด พวกเขาก็มาถึงบ้านของลิวีกิโอ

“เปาโล, เธอจะมาเยี่ยมยูซาฟาที่หลังไซไหม” ลิวีกิโอถาม

“แน่นอน” เปาโลตอบ “ฉันจะกลับมาหาเธอเร็วได้เท่าที่แม่ฉันหาข้าวโพคได้ และน้องสาวของฉันหาฟีนได้”

เปาโลและน้องสาวของเขาถึงบ้านพร้อมกัน “คูสิ ฉันเจออะไรในระยะ 3 ไมล์จากที่นี่”

โพรวีอาเรียก เธอกำลังแบกฟีนหนักอึ้งอยู่บนศีรษะของเธอ

“ดีเลย” เปาโลตอบ “ฉันหวังว่าแม่คงจะกลับมาเร็วๆ นี้ล่ะ ฉันหิวแล้วก็อยากดื่มน้ำด้วย”

ซึ่งเป็นเวลากว่า 24 ชั่วโมงแล้วจากมือก่อนที่ครอบครัวนี้ได้กินอาหารและดื่มน้ำ สูดท้ายแม่ก็มาถึง

“แม่รอดตลอดทั้งปายเลยกว่าที่รถบรรทุกอาหารจะมา แม่ได้ข้าวโพคและถั่วมา เราจะได้กินอืม ในคืนนี้ขบใจลูกนะที่ไปตักน้ำมา”

“แม่ครับ ผมขอไปหายูซาฟาในช่วงที่โพรวีอาเตรียมอาหารได้ไหมครับ?”

“ได้สิเปาโล เอน้ำส่วนของแม่ไปให้ยูซาฟาแก้วหนึ่งด้วย แม่รู้ว่าเขากระหาย”

เปาโลตัดสินใจว่าเขาจะแบ่งน้ำส่วนของเขาให้แม่ภายหลัง เปาโลและลิวีกิโอวิ่งไปที่บ้านของยูซาฟาอย่างรวดเร็ว ยูซาฟาเป็นเพื่อนของเขา ก่อนที่พวกเขาจะอพยพออกนอกประเทศ ตอนที่พวกเขาถูกมาถึง พวกเขาพบยูซาฟาอยู่ในต้นไม้ใกล้กับหมู่บ้าน พวกเขาถูกพบเด็กเข้าร่วมรบในกองทหารเป็นจำนวนมาก และคิดว่ายูซาฟาอาจเป็นหนึ่งในนั้น พวกเขาต้องการทำให้เป็นเหยียงอย่าง เพื่อไม่ให้เด็กผู้ชายเข้าร่วมรบในกองกำลังทหารอีก จึงตัดหูและจมูกของเขา จากนั้นจึงตัดนิ้วเท้าและลิ้นเพื่อไม่ให้เขายิงปืนได้อีก ทั้งๆ ที่เขาไม่เคยเข้าร่วมรบกับกองทหารเลย

เปาโลและลิวีกิโอเสียใจมากกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับยูซาฟา พวกเขาจึงยินดีที่จะแบ่งปันน้ำให้กับเขา เปาโลถือแก้วน้ำไปที่ปากของยูซาฟาเพื่อช่วยให้เขาดื่มน้ำ

“ขอบคุณ เปาโล”

“พຽງนี้เธอจะไปนมัสการกับเราไหม” ลิวีกิโอถาม

“มาเถอะยูซาฟา พวกเราคิดถึงเธอนะ” เปาโลบ่น

“แต่ฉันดูน่ากลัวมากนะ คนอื่นจะเห็นฉันเป็นตัวตลก” ยูซาฟาตอบ

“พวกเราจะอยู่กับตนเอง” เปาโลสัญญา “มาเถอะ ได้โปรด”

“ฉันคิดถึงเรื่องราวในพระคัมภีร์และเสียงเพลง”

“ตกลง” เปาโลพูด “ลิวีกิโอบัสนั้นจะมาหาเธอเมื่อเราได้ยินเสียงกระดิ่ง ลาก่อน กลับให้สบายนะ”

การอภิปรายเรื่อง

ให้เด็กๆ บอกว่าเปาโลและลิวีกิโอบัสนั้นเป็นต้นแบบชีวิตคริสเตียนอย่างไรบ้าง ก่อนเริ่มชั้นเรียน ให้เตรียมเส้นทางที่เต็มไปด้วยอุปสรรคโดยการใส่กรวยเพื่อให้เดินไปรอบๆ ถูเพื่อให้ก้าวข้างไป บันไดเพื่อให้เดินมุดไปข้างใต้ และสิ่งของอื่นๆ ที่เป็นสิ่งกีดขวางเวลาที่แบกกระป๋องที่เต็มไปด้วยน้ำ

กล่าวว่า น้ำเป็นทรัพยากรที่มีค่ามาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในค่ายผู้ลี้ภัย ผู้คนจะได้น้ำมาจากแหล่งน้ำ องค์กรที่ให้ความช่วยเหลือ หรือรอน้ำไว้เมื่อฝนตก ผู้ลี้ภัยจะต้องไม่เสียน้ำไปแม้แต่หยดเดียว จำไว้ว่า เปาโลและลิวีกิโอบัสนั้นระมัดระวังในการหาถ้ำน้ำของเขากลับไปยังค่ายอย่างไร ซึ่งเป็นน้ำเพียงอย่างเดียวสำหรับครอบครัวจนกระทั่งถึงวันถัดไป

วันนี้ เรากำลังจะแบ่งชั้นเรียนออกเป็นทีม และให้แต่ละทีมแบ่งน้ำในกระป๋อง นี่เป็นน้ำเพียงกระป๋องเดียวที่พวกเขาจะได้รับในระหว่างชั้นเรียนนี้ แต่ก่อนที่แต่ละทีมจะได้ดื่มน้ำ จะต้องเดินไปรอบๆ สิ่งกีดขวางที่อยู่ภายในชั้นเรียน พวกเขาจะได้รับดื่มน้ำที่เหลือในภาชนะของตัวเอง

อภิปรายกฎเกณฑ์ต่างๆ ต่อไปนี้ จากนั้นจึงเริ่มเดินทางข้างสิ่งกีดขวางที่อยู่ในชั้นเรียน

1. ให้สมาชิกในทีมจะต้องใช้มือช่วยกันจับกระป๋องอย่างน้อยหนึ่งมือตลอดเวลา
2. กลุ่มจะต้องเดินให้ทั่วชั้นเรียนภายในเวลาที่กำหนด
3. กลุ่มจะต้องข้ามสิ่งกีดขวางให้ครบ
4. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มๆ แบ่งกระป๋อง และเติมน้ำลงในกระป๋องให้แต่ละกลุ่ม และให้กลุ่มหันหลังกลับไปเดินให้ครบทุกเส้นทาง

กล่าวว่าเมื่อคนเหล่านี้ถูกบีบบังคับให้ออกจากบ้านเพราะความรุนแรงและสงครามภายในประเทศของพวกเขา ทำให้เขาต้องกลายมาเป็นผู้ลี้ภัย ผู้ลี้ภัยส่วนใหญ่จะถูกบังคับให้ย้ายออกจากที่อยู่ภายในเวลาอันน้อยนิด หรือไม่มีเวลามากพอที่จะเก็บข้าวของจำเป็นหรือของมีค่า เขาจะเริ่มค้นหาที่อยู่ใหม่จนกว่าจะถูกเรียกให้กลับบ้าน บางครั้งเขาจะต้องเดินทางนับร้อยไมล์จากบ้านของเขาเพื่อไปหาที่ปลอดภัยอยู่ ระหว่างการเดินทางของพวกเขา เขาจะต้องหาที่อยู่สำหรับหลับนอน

อาหารการกิน และที่กำบังสำหรับหลบร้อน ฝน และสัตว์ป่า เมื่อพวกเขาอยู่ในค่ายผู้ลี้ภัย เขาก็ต้องดิ้นรนเพื่อให้มีชีวิตอยู่รอดต่อไป

แจกเอกสารประกอบกิจกรรมบทที่ 7 และให้นักเรียนทำแบบสอบถาม ให้ถามว่า ถ้าพวกเขาถูกบังคับให้ออกจากบ้านและมีสิ่งติดตัวไปด้วยเพียงสิ่งเดียว สิ่งนั้นจะเป็นอะไร พวกเขาคิดว่าเด็กในค่ายผู้ลี้ภัยจะคิดถึงอะไรมากที่สุด

เวลาแห่งการอธิษฐาน

ให้พวกเขา จำเป็นต้องเรียนรู้ความจริงมากมายเกี่ยวกับอุกันดา มีความจริงบางอย่างที่น่าสนุกสนาน และความไม่สงบ(ภายในประเทศ) ให้เราอธิษฐานเพื่ออุกันดา จำไว้ว่าเราได้อธิษฐานถึงผู้ที่ถูกบีบบังคับให้ออกจากบ้านของพวกเขาและกลายมาเป็นผู้ลี้ภัย

เพื่อช่วยให้เด็กๆ อธิษฐานเพื่อถึงอุกันดา ให้เด็กๆ เขียนคำต่างๆ ดังต่อไปนี้ สำหรับการอธิษฐานลงในวารสารการอธิษฐานของพวกเขา ได้แก่ น้ำ เด็กๆ ผู้ลี้ภัย เงิน งาน เสื้อผ้า อาหาร ครอบครัว ความปลอดภัยและบ้าน

บทที่ 8 สาธารณรัฐโกตดิวัวร์

เป้าหมายของบทเรียน

เพื่อช่วยให้เด็กๆ เข้าใจถึงความสำคัญในการบอกเล่าเรื่องราวของพระเยซู และแสดงถึงความรักของพระองค์

ข้อมูลพื้นฐาน

- สาธารณรัฐโกตดิวัวร์ตั้งอยู่บนเกาะทางใต้ตรงเนินของแอฟริกา
- อาไบจันเป็นเมืองท่าของประเทศในแอฟริกาใต้ทั้งหมด และเต็มไปด้วยตึกสูงระฟ้า
- การล่าช้างเพื่อเอางาในปัจจุบันนี้เป็นเรื่องผิดกฎหมายในโกตดิวัวร์
- โกตดิวัวร์เป็นผู้ผลิตกาแฟและโกโก้ชั้นนำของโลก
- เกือบครึ่งหนึ่งของประชากรเป็นเด็กอายุ 14 ปีหรือต่ำกว่า
- มิชชันนารีของคริสตศาสนาคนแรกเป็นนักบวชของคาทอลิก เขาถึงฝั่งโกตดิวัวร์เมื่อประมาณ 100 ปีมาแล้ว และมิชชันนารีของนาซารีนไปถึงในปี 1987

การนำเสนอบทเรียน

บทนำ

สร้างบรรยากาศของ "สถานพยาบาล" ให้คิดสัญลักษณ์ที่ประตูที่ชั้นเรียนและกล่าวว่า "ยินดีต้อนรับ" "ศูนย์พยาบาล ดร.รอน แพร็ส" จัดเก้าอี้เป็นแถวเหมือนกับห้องรอตรวจ วางดินสอและกระดาษ"ลงทะเลเบียน" ลงบนโต๊ะเล็กๆ ใกล้กับประตู ถ้าเป็นไปได้ให้จัดเตียงผ้าใบและมีผ้าห่มพับไว้ที่ปลายเตียง และเพื่อช่วยให้เกิดผลมากยิ่งขึ้น จะเป็นเรื่องดีมากถ้าผู้แจกเอกสารบทเรียนจะสวมเสื้อโค้ทสีขาวหรือเครื่องประดับอื่นๆ ที่ดูเหมือนชุดคุณหมอ เมื่อเด็กๆ เข้ามา ให้ลงทะเลเบียน และหาที่นั่ง นานาซารีนในโกศดิวัลร์ตั้งขึ้นเพื่อแสดงถึงความรักของพระเจ้าและบอกเรื่องราวพระเยซูกับผู้คน ที่ศูนย์พยาบาลนานาซารีน 1 ขอห์น 3:18 บอกเราว่าเราควรรักกันด้วยการกระทำไม่ใช่รักกันเพียงแต่คำพูด ถ้าพี่น้องเอ๋ยว่าพวกเขารักซึ่งกันและกัน แต่ทะเลาะเป็นประจำ หรือลูกเอ๋ยว่าพวกเขารักพ่อแม่แต่ไม่เชื่อฟัง พวกเขากำลังแสดงให้เห็นว่ารักกันเพียงคำพูดแทนการกระทำ เราจะต้องระวังในการแสดงความรักผ่านทางกรกระทำของพวกเขาเมื่อเราบอกคนอื่นเกี่ยวกับพระเยซู บ่อยครั้งที่มิชชันนารีแบ่งปันความรักจากพระเจ้าผ่านทางกรกระทำของพวกเขาก่อนจากนั้นจึงตามด้วยคำพูด

เรื่องพันธกิจ "ส่งผ่านความรัก"

โดยลินดา ซีแมน

กล่าวว่า นานาซารีนต้องการเทศนาและบอกผู้คนถึงเรื่องราวของพระเยซู แต่เรารู้ดีว่าเราจะต้องแสดงถึงความรักของพระองค์ด้วย วันนี้เรื่องราวของเราเป็นเรื่องเกี่ยวกับหมอชาวแอฟริกัน "ดอกเตอร์เฮเลน ครา" "มันช่างร้อนเหลือเกิน" ดร.เฮเลน คราคิดกับตัวเองขณะที่เธอก้าวขึ้นบันไดของศูนย์พยาบาล ดร.รอน แพร็ส ศูนย์นี้จะพบได้ในเมืองอังกดงามของอาไปจิน ศาสนาจารย์มัวลูลาเคยอยู่ที่ศูนย์พยาบาลนี้ได้ไขกุญแจไว้แล้วและดันประตูม้วนเหล็กอันกว้างและหนาที่กั้นทางเข้าขึ้น ดร.คราทักทายพนักงานที่เหลือด้วยความเป็นมิตร "สวัสดี" เธอขอบคุณพระเจ้าอีกครั้งสำหรับนานาซารีนจากประเทศอื่น ผู้ซึ่งให้เงิน เวลา และทักษะในการสร้างและจัดหาอุปกรณ์สำหรับศูนย์ฯ ช่างน่าซาบซึ้งเพียงใดที่เธอได้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวนานาซารีน

ศาสนาจารย์ทาเกียเคยเป็นศาสนาจารย์ที่โบสถ์ถัดจากศูนย์ฯ เเขายังเคยมีประสบการณ์การทำงานด้านรักษาพยาบาลและทำงานด้วยความเชื่ออย่างเปี่ยมล้นที่ศูนย์พยาบาลตั้งแต่วันที่เปิดวันแรก ดร.คราปรับเครื่องมือใกล้ๆ กับโต๊ะตรวจเสร็จแล้วเธอก็อธิษฐานและขอประทานความเข้มแข็งและสติปัญญาจากพระเจ้า เธอได้ยืมศาสนาจารย์มัวลูลา ผู้นำของคริสตจักรนานาซารีนผู้ดูแลองค์การและบริหารงานส่วนกลาง เริ่มต้นแบ่งปันเรื่องราวของพระเยซูกับผู้ป่วยผู้ที่กำลังรอพบเธออยู่ เธอรู้ว่าเมืองเรียบๆ

ทันสมัยนี้มีประชากรกว่า 3 ล้านคน มากกว่าครึ่งหนึ่งรู้เรื่องราวพระเยซูเพียงน้อยนิดหรือไม่รู้จักพระองค์เลย ในวันที่วันวายดังเช่นวันนี้ เธอยินดีที่ได้รู้ว่าผู้ป่วยคนหนึ่งในห้องตรวจเคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับความรักของพระเจ้า

เธอหันไปทางประตูที่เธอได้ยินเสียงเด็กร้องและเห็นความกลัวที่ใบหน้าของแม่เด็ก เธอรู้ได้ทันทีว่าเด็กต้องการการช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน สัตว์ที่เป็นอันตรายมากที่สุดในแอฟริกาคือยุงตัวเล็กๆ ในแอฟริกาเด็กและผู้ใหญ่นับพันคนเสียชีวิตทุกวันด้วยโรคมาลาเรีย คุณจะได้รับเชื้อมาลาเรียจากยุงกัด ขอบคุณมากที่คุณแม่คนนี้"ฟาตู" เคยมาที่ศูนย์พยาบาลก่อนหน้านี้ เธอทราบถึงสัญญาณของโรคมาลาเรีย และนำลูกชายของเธอ"บายา" มาหา ดร.คราในทันที คุณหมอตตรวจเขาอย่างอ่อนโยน เธอรู้สึกได้ถึงความร้อนจากไข้สูง เธอรู้ว่าเธอตกอยู่ในอันตรายด้วยอาการขาดน้ำ

ดร.คราเขียนใบสั่งยาและเดินผ่านฟาตูไปยังศูนย์จ่ายยาเพื่อรับยารักษาโรคมาลาเรีย บายาสบายดีขึ้นอย่างรวดเร็ว และเธอเธอกลับมายังห้องทำงานเธอรู้สึกที่ฟาตูจับที่แขนเธอ "เมชีโบคู" (ขอบคุณ) ดร.คราที่ช่วยบายา ฉันคิดว่าฉันจะมาที่โบสถ์ของคุณในวันอาทิตย์ถัดไป ถ้าพระเยซูเป็นเหมือนคุณ ฉันต้องการที่จะเรียนรู้เรื่องราวพระองค์ให้มากขึ้น ฉันจะฝากบายาไว้กับแม่ แต่แม่ลูกคนอื่นๆ ของฉันมาด้วยได้ไหม? "เมวี"(แน่นอน) ฟาตู เรามีสันเรียนสำหรับเด็กๆ ระหว่างที่เรานมัสการแล้วพวกเขาจะรักการร้องเพลง ฉันจะคอยมองหาเธอนะ เธอมานั่งกับฉันก็ได้ ดร.คราปลื้มปีติเมื่อเธอกลับไปห้องทำงาน เธอนึกถึงสิ่งที่พระเจ้าทำงานในชีวิตของเธอ เพื่อนคนหนึ่งบอกเธอถึงเรื่องราวของพระเยซู ดร.แฟริสสนับสนุนความฝันของเธอในการเป็นหมอ สมาชิกในครอบครัวนาซารีนมอบเงินให้เธอสำหรับการเรียนแพทย์ปีสุดท้ายเมื่อเงินทุนหมด เธอกำลังบอกเล่าเรื่องราวของพระเยซูและเธอกำลังแสดงให้เห็นถึงความรักของพระองค์ในหลายๆ ทางผ่านทางคนอื่นๆ ดร.คราเอ่ยกับตัวเอง "นี่คือเหตุผลว่าทำไมเธอถึงมาอยู่ที่นี่"

การอภิปรายเรื่อง

แจกแผ่นกิจกรรมที่ 8 ให้นักเรียนตัดการ์ดออกเป็นแผ่นๆ ให้นักเรียนผลัดกันเลือกการ์ดหนึ่งใบ และบอกถึงความสัมพันธ์ของบุคคลหรือวัตถุประสงค์ของเรื่องราว (คำตอบอยู่บนการ์ด) กระตุ้นให้เด็กๆ นำการ์ดกลับบ้านและใช้การ์ดเหล่านี้บอกเล่าเรื่องราวกับครอบครัวของพวกเขา เก็บไว้ในถุงพลาสติก ซึ่งให้เห็นว่าศูนย์แพทย์นำมาซึ่งความหวังสองประการ ให้คนได้รับการรักษาทางการแพทย์และความหวังในชีวิต พวกเขายังคงได้เรียนรู้เรื่องราวพระเยซูและความสัมพันธ์กับพระเจ้าในทางที่ถูกต้อง นำมาซึ่งความหวังของชีวิตนิรันดร์

เวลาแห่งการอธิษฐาน

ให้นักเรียนใช้วารสารแห่งการอธิษฐานและเพิ่มรูปข้างเพื่อเป็นสัญลักษณ์ของโกดดิวัลร์ ชื่อประเทศเป็นภาษาฝรั่งเศสหมายถึงเกาะงาช้าง งาช้างมาจากงาช้างที่ใช้สำหรับวัตถุประสงค์ในการค้าขาย ให้ถามว่าผู้คนในเรื่องราวของเราแสดงความรักผ่านทางกรกระทำอย่างไร ให้นักเรียนตอบ เราสามารถแสดงความรักผ่านทางกรกระทำได้ในทางใดบ้าง ให้เด็กๆ ตอบ กล่าวว่า ทางหนึ่งที่เราสามารถแสดงความรักของเราต่อคนอื่นโดยการอธิษฐานเพื่อเขา ให้ถามว่า เราจะอธิษฐานให้กับพี่น้องนาซารีนในโกดดิวัลร์ได้อย่างไรบ้าง ให้นักเรียนเขียนความต้องการลงในวารสารแห่งการอธิษฐาน เราจะอธิษฐานให้กับคนรอบๆ ข้างเราได้อย่างไรบ้าง

ให้นักเรียนเขียนความต้องการลงในวารสารแห่งการอธิษฐาน ยืนยันเป็นวงกลมและอธิษฐานร่วมกันในกลุ่ม ใช้ประโยคสำหรับอธิษฐานเพื่อกระตุ้นให้ทุกๆ คนมีส่วนร่วม ก่อนจากกันให้พูด 1 ย่อหน้า 3:18

บทที่ 9 เบนิน

เป้าหมายของบทเรียน

เพื่อช่วยให้เด็กๆ มีความเข้าใจแนวคิดหนึ่งในการสร้างคริสตจักรในประเทศใหม่ๆ เพื่อให้ผู้คนในประเทศอื่นได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซู

ข้อมูลพื้นฐาน

- เบนินเป็นประเทศที่มีลักษณะเหมือนนิ้วมือ
- คริสตจักรนาซารีนเริ่มขึ้นที่เบนินในปี 1998
- มีสถานีโทรทัศน์เพียงช่องเดียว
- เบนินเป็นต้นกำเนิดของวูดู เป็นศาสนาที่บูชาวิญญาณปีศาจ
- ถนนในเบนินยาวเพียง 850 ไมล์
- มีคนมากกว่า 3 คนจาก 10 คนเรียกตัวเองว่าคริสเตียนในเบนิน

การนำเสนอบทเรียน

บทนำ

บ่อยครั้งที่การก่อตั้งคริสตจักรในแอฟริกาตะวันตก เริ่มต้นเป็นสิ่งที่ใช้กันทั่วไป เด็กๆ รักการสร้างเต็นท์ นำผ้าปูที่นอนหรือผ้าห่ม และให้เด็กๆ สร้างเต็นท์ หากลองโบเล็กน้อย ให้เด็กๆ เกาะงาช้าง

ตามเพลงที่พวกเขาร้อง นัซารีนในเบนิินมักจะเดินแถวเป็นวงกลมไปรอบๆ โบสถ์เวลาร้องเพลง โบก
ผ้าเช็ดหน้าสีขาวไปด้วย ที่นี่มีภาษาหลายภาษา ผู้นำมักจะร้องเพลงนำก่อน จากนั้นคนอื่นจึงร้องตาม
“เพลงแห่งชัยชนะ” ถูกดัดแปลงอย่างงดงามถ้าคุณสามารถเป็นหนึ่งในเดียวกับคนตรี "แนวแอฟริกัน
ตะวันตก" ในเวลานี้มีสการของคุณ

มิชชันนารีและคนของนัซารีนแอฟริกันทำงานด้วยกัน ในการสร้างคริสตจักรนัซารีนใน
ประเทศเบนิิน กล่าวว่า ในข้อพระคัมภีร์ของเราวันนี้ พระเยซูกล่าวแก่สาวกของพระองค์ พระองค์ทรง
บอกเขาว่าพระองค์จะทรงกลับมาบนโลกในสักวันหนึ่ง ก่อนที่พระองค์จะกลับมาอีกครั้ง "พระคำของ
พระเยซูต้องเป็นคำสั่งสอนแก่ประชาชาติ" คริสตจักรนัซารีนทำงานกันหนักมากในการนำพระคำของ
พระเยซูไปยัง "ประชาชาติ"

แสดงแผนที่ของแอฟริกา ให้เด็กๆ แสดงที่ตั้งของเบนิิน ถามว่า เด็กๆ เคยรู้จักยานยนต์คัน
เล็กๆ หรือจักรยานที่มีเครื่องยนต์หรือไม่ ? (ให้เด็กๆ แบ่งปันประสบการณ์) กล่าวว่า วันนี้เราจะมี
เรียนรู้ถึงวิธีการที่คริสตจักรนัซารีนเริ่มต้นในชนชาติหนึ่ง นั่นคือ แอฟริกันตะวันตก ประเทศเบนิิน

ถามว่า เด็กๆ รู้ไหมว่ามีเมืองและหมู่บ้านนับพันอยู่มากมายบนโลกที่ไม่มีคริสตจักรของคริส
เตียน มีบางประเทศที่ไม่มีแม้แต่คริสตจักรที่จะสั่งสอนถึงเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซู รัฐบาลบางประเทศ
ไม่อนุญาตให้สอนถึงเรื่องราวของพระเยซู ถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐพบใครที่พูดเรื่องราวของพระเยซู คนๆ
นั้นอาจจะถูกจับขังคุกหรือถูกฆ่า

ให้อ่านพระคัมภีร์ซ้ำอีกครั้งด้วยกัน คุณเคยได้ยินเรื่องราวพระคำของพระเยซูเกี่ยวกับ
"ประชาชาติ"หรือไม่ คุณคิดว่าพระองค์หมายถึง พระคำนั้นจะเป็นคำสอน แม้แต่ในประเทศนั้นจะเป็น
เรื่องผิดกฎหมายใช่หรือไม่?

เรื่องราวพันธกิจ "วิธีการปลุกคริสตจักร"

โดย ลินดา ซีแมน

กล่าวว่า คนที่ไปยังที่ที่หนึ่งเพื่อสร้างคริสตจักรมักจะถูกเรียกว่า "นักปลุกคริสตจักร" วันนี้เรา
กำลังจะเรียนถึงแนวทางที่คริสตจักรนัซารีน "ถูกปลุก" ในประเทศเบนิิน แอฟริกาตะวันตก

โมซีใช้นิ้วยาวของเขาเจาะลงไปบนดินชุ่มและรู้สึกได้ถึงความอุ่นของมัน ดินอุดมสมบูรณ์
เหมือนพร้อมที่จะรับเมล็ดพันธ์ใหม่ที่เขากำลังจะปลุกในวันนี้

เขาหัวเราะเบาๆ กับตัวเองและคิดว่าการเริ่มต้นคริสตจักรนัซารีนในเบนิินกับการทำสวนนั้นมิ
ความเหมือนกันเพียงใด ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาเรียกมันว่า "การปลุกคริสตจักร" ตอนที่เขาค่อยๆ
ฝังเมล็ดพันธ์อย่างเบามือ เขาคิดย้อนกลับไปถึงวันที่เขามอบจิตใจของเขาให้กับพระเยซู หลายปีก่อน
หน้านี้ โมซีย้ายจากบ้านของเขาในเบนิินไปยัง โกตดิวัวร์ประเทศเพื่อนบ้านเพื่อหางาน เขาตั้งรกรากอยู่

ในหมู่บ้านซานเมืองของอามานีโกร อยู่ห่างจากเมืองหลวงอาไบจันประมาณ 25 ไมล์ ในวันอาทิตย์วันหนึ่งเขาได้รับเชิญให้ไปยังคริสตจักรนาซารีนเล็กๆ พระเยซูอภัยความผิดบาปให้กับเขา ครอบครัวใหม่นาซารีนต้อนรับเขา อย่างเช่นคนอื่นๆ ต้อนรับเมล็ดพันธุ์เล็กๆที่เขาได้ปลูกไป ศาสนาจารย์สอนเขาถึงพระคำของพระเจ้า โมซีเริ่มต้นเติบโตเข้มแข็งขึ้นในชีวิตคริสเตียน

เป็นเวลานานนักจนกระทั่งเขาพบกับลาตี พี่น้องผู้ที่มาจากเบนิน เขาเริ่มต้นพูดถึงเรื่องครอบครัวของพวกเขาในเบนินต้องการได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซู เขายังเคยได้ยินว่าประธานาธิบดีที่เป็นคริสเตียนเคยถามถึงเรื่องคริสตจักรเพื่อมาช่วย พี่น้องเริ่มต้นอธิษฐานถึงคริสตจักรนาซารีนที่จะเริ่มขึ้นในเบนิน

มิชชันนารีสองคนและผู้นำคริสตจักรจากโกตดิวัวร์ได้มีโอกาสนในการประกาศกับประธานาธิบดีแคร่อาคู ประธานาธิบดีได้ให้การอนุญาตให้คริสตจักรนาซารีนเข้าไปตั้งในเบนิน เริ่มต้นด้วยการอธิษฐานนานหลายเดือน วางแผน การเตรียม คริสตจักรที่แรกในเบนินคือที่บ้านของลาตีในเมืองโคห์โตนิว ไม่นานครอบครัวและเพื่อนในหมู่บ้านรอบนอกเมืองขอให้คริสตจักรไปที่นั่น ในเวลานั้น พระเจ้าได้เรียกโมซีและเพื่อนของเขาเฟลิกซ์ให้เป็นศาสนาจารย์ พวกเขาใช้เวลาเดินทางนานนับชั่วโมงเพื่อนำพระคำของพระเจ้าไปยังหมู่บ้านเล็กๆ โมโตเบคาห์ จากนั้นพระคำก็ไปยังหมู่บ้านอื่นๆ ที่ต้องการได้ยินถึงเรื่องราวของพระเยซู กลุ่มนาซารีนในหมู่บ้านที่สองเติบโตอย่างรวดเร็ว คริสตจักรถูกสร้างขึ้นอย่างรวดเร็ว เงินที่สร้างคริสตจักรมาจากการบริจาคจากอลาบาสเตอร์

โมซีรับผิดชอบ 12 คริสตจักรซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในเบนิน เขาทราบได้จากประสบการณ์ว่านี่เป็นเพียงสิ่งที่เกิดขึ้นในเวลานี้ก่อนที่คริสตจักรจะเติบโตขึ้นอย่างแข็งแกร่ง และคริสตจักรใหม่จะถูก "ปลูก" ขึ้นในเมืองและหมู่บ้านในตะวันออกและตะวันตก โมซีตั้งตาคอยวันที่คริสตจักรจะถูกปลูกขึ้นในประเทศทางเหนือ เขารู้ว่าบางรัฐบาลจะไม่อนุญาตให้พระคำของพระเยซูถูกสอน แต่โมซีไม่ได้กังวล เขาได้รับคำตอบจากพระเจ้าในการอธิษฐานเมื่อเบนิน เขารู้ว่าพระเจ้าจะทำให้เป็นจริงขึ้นในวันหนึ่งที่ประชาชนทุกชาติได้ยินข่าวดีเรื่องความรักของพระเยซู

การอภิปรายเรื่อง

แจกแผ่นกิจกรรมที่ 9 และสี่เทียนหรือสี่เมจิก ให้นักเรียนระบายสีธงชาติเบนินดังนี้ สีเหลืองพื้นผ้าทางซ้ายเป็นสีเขียว เพื่อแทนความหวังและการฟื้นฟู สีเหลืองพื้นผ้าทางด้านบนขวาเป็นสีเหลือง แทนการอนุรักษ์ทรัพยากรของประเทศ สีเหลืองพื้นผ้าด้านซ้ายขวาเป็นสีแดง แทนความกล้าหาญของบรรพบุรุษ ทางเลือก ตัดผ้าสักหลาดสีเขียว เหลือง และแดงออกเป็นชิ้นๆ ให้นักเรียนติดกาวลงในใบงาน

กล่าวว่า ผู้คนที่อยู่ในประเทศภาคภูมิใจในธงและประเทศของพวกเขา เบนินภูมิใจที่จะบอกว่าพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของประเทศ เรายังต้องการให้ประชากรของเบนินทราบถึงความรักของพระเจ้าและการให้อภัย เราต้องการให้คนที่ยอมรับความรักและการอภัยจากพระเจ้าภาคภูมิใจที่ถูกเรียกว่าคริสเตียน

กล่าวว่า คนส่วนใหญ่ในเบนินไม่สามารถซื้อรถยนต์ได้ ดังนั้นพวกเขาจึงใช้จักรยานยนต์คันเล็กๆ ที่เรียกว่า "โมโตเบซิน" คนขับจะแบกคนอื่นๆ เท่าที่จะทำได้ บางครั้งอาจจะมีบางคนนั่งบนค้ำมจักรยาน ด้านหน้าคนขับ และ/หรือหลังคนขับ แต่ละคนจะถือหรือโอบของบางอย่างไว้บนมือหรือบนหลัง ถ้าคุณอยู่ในรถและหยุดที่ไฟสัญญาณจราจร คุณจะได้ยินเสียงโมโตเบซินนับร้อยอยู่รอบๆ เมื่อไฟเปลี่ยนเป็นสีเขียว โมโตเบซินจะแข่งกันไปอีกหนึ่งไฟ คนขับไม่เคยเสียหลักหรือทำของหรือทำคนที่พวกเขาแบกอยู่หล่นลง ให้ดูว่าคุณขับมอเตอร์ไซค์ได้ดีเท่าพวกเขาหรือไม่ (อาจจะใช้จักรยานของเด็กแทน)

แบ่งนักเรียนในชั้นออกเป็นสองกลุ่ม แต่ละกลุ่มให้ขับรถสามล้อ และสิ่งของน้ำหนักเบาเพื่อถ่วงรถจักรยานยนต์ ให้สมาชิกในกลุ่มเลือกคนขับและแบกสิ่งของให้มากที่สุดเท่าที่พวกเขาทำได้โดยใช้เชือกหรือสายรัด เมื่อทุกคนพร้อม ผีปากและให้คนขับไปยัง "เส้นชัย" โดยไม่เอียงหรือทำที่แบกอยู่หาย

กล่าวว่า คริสตจักรรอบโลก อาจจะแตกต่างกันดังเช่นรถยนต์และโมโตเบซิน แต่สิ่งหนึ่งที่ยังคงเหมือนกันคือรักของเราต่อพระเจ้าและความซาบซึ้งในความเต็มใจของพระองค์ในการให้อภัยบาปของเรา

เวลาแห่งการอธิษฐาน

ถ้าเด็กๆ สร้างเต็นท์เมื่อพวกเขามาถึงครั้งแรก ให้จับกลุ่มในเต็นท์ในช่วงที่สะท้อนความคิดและการอธิษฐาน กล่าวว่า คริสตจักรนารีนในขณะนี้คริสตจักรมากกว่า 150 แห่งในโลก นั่นหมายถึงว่าเราจะหยุดตอนนี้ใช่ไหม? ทำไม? (ให้เด็กๆ ตอบ) แล้วให้อ่าน มาระโก 13:10 ด้วยกัน เรารู้ว่าพระเยซูทรงเรียกพวกเราให้ออกไปยังทุกชนชาติ คุณรู้สึกอย่างไรถ้าคุณคือคนหนึ่งที่ถูกเรียกให้ "ปลุก" คริสตจักรสักแห่ง? คุณจะตื่นตื่นหรือกลัว? ข้อพระคัมภีร์เตือนเราว่าเราจะต้องทำงานด้วยกันจนกระทั่งประชาชนทุกชนชาติได้ยินว่าพระเยซูรักพวกเขา

ให้เด็กๆ ใช้วารสารการอธิษฐานของพวกเขา เพิ่มสัญลักษณ์สำหรับเบนิน คือรถจักรยานยนต์คันเล็กๆ ให้เด็กๆ เขียนคำอธิษฐานเพื่อสำหรับเบนิน กล่าวว่า พระเจ้าต้องการ "นักปลุกคริสตจักร" ในประเทศของพวกเรา และรอบๆ โลก ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่เราตั้งใจทำในสิ่งที่พระองค์เรียกให้เราทำ ให้

อาสาสมัครอธิษฐานเผื่อเบนิน นักปลูก คริสจักร และเด็กผู้ชาย เด็กผู้หญิง ผู้ชาย ผู้หญิง ที่จะนำข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูไปสู่คนอื่นๆ

บทที่ 10 แอฟริกาใต้

เป้าหมายของบทเรียน

เพื่อช่วยให้เด็กๆ เข้าใจถึงสิ่งดีของการสร้างมิตรภาพกับผู้คนในวัฒนธรรมอื่น

ข้อมูลพื้นฐาน

- แอฟริกาใต้ถูกเรียกว่า "ชาติสายรุ้ง" เพราะทุกวัฒนธรรมอยู่ในประเทศนี้
- แอฟริกาใต้ถูกเรียกว่าเหมืองทอง เพราะว่าเหมืองแร่ทองคำถูกพบขึ้นที่นี่
- ในปี 1867 เด็กคนหนึ่งพบ "ก้อนหินสวย" ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการทำเหมืองเพชรขนาดใหญ่ และยังคงทำอยู่จนทุกวันนี้
- สถานที่ที่ดีที่สุดที่จะเห็นสัตว์ป่าแอฟริกันได้หลากหลายคืออุทยานแห่งชาติครูเกอร์
- แหลมอะกูลัส ทางตอนใต้สุดของแอฟริกา เป็นที่ที่มหาสมุทรแอตแลนติกและมหาสมุทรอินเดียมาพบกัน
- มิชชันนารียุคแรกของแอฟริกาใต้ขึ้นเรือขนาดใหญ่และเทียบที่เมืองท่า

การนำเสนอบทเรียน

บทนำ

หาแผนที่ของแอฟริกาขนาดใหญ่และแขวนบนกระดาน ให้หาเข็มหมุดพร้อมป้ายเพื่อบอกตำแหน่งสถานที่สำคัญในแอฟริกา ป้ายจะต้องทำขึ้นก่อนเริ่มชั้น ป้ายจะต้องประกอบด้วย มหาสมุทรแอตแลนติก มหาสมุทรอินเดีย เมืองท่า แหลมอะกูลัส เดอบัน โจฮันเนสเบิร์ก ครูเกอร์ปาร์ค เลโซโท และชาวซิแลนค์ และเมื่อเด็กเข้ามาให้ห้องพวกเขาสามารถวางป้ายลงบนแผนที่ในตำแหน่งที่ถูกต้อง

ให้สอนข้อพระคัมภีร์นี้แก่เด็ก "ดังนั้นฟ้าและแผ่นดินโลกและบรรดาบริวารก็ถูกสร้างขึ้นให้สำเร็จ" (ปฐมกาล 2:1)

ให้กล่าวว่าข้อพระคัมภีร์ในวันนี้กล่าวว่าพระเจ้าสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก โลกที่สำเร็จทั้งหมด "สำเร็จ" หมายถึงพระเจ้าทรงสร้างสิ่งมีชีวิตทุกสิ่งทุกอย่างที่หลากหลายในการทรงสร้าง พระองค์สร้าง

ดอกไม้ นานาพันธุ์ เพราะองค์สร้างสัตว์หลายชนิด พระเจ้ายังสร้างมนุษย์เชื้อชาติหลากหลาย ในบทนี้ จะช่วยเราระลึกว่าพระเจ้าสร้างพวกเราขึ้นมา และเราสามารถเรียนรู้หลายสิ่งจากผู้ที่แตกต่างจากเรา

ซึ่งไปที่ประเทศแอฟริกาใต้และกล่าวว่า เราได้เรียนรู้มากมายจากแอฟริกาใต้ มิซซันนารีในแอฟริกาใต้ได้เรียนรู้ถึงวิธีการทำงานกับคนที่มีความวัฒนธรรมที่หลากหลาย

เรื่องราวพันธกิจ "ค้นหาสะพานเชื่อมระหว่างวัฒนธรรม"

กล่าวว่า เรื่องราวของเราวันนี้เกี่ยวกับเด็ก 3 คนในแอฟริกาใต้ เด็กๆ เขาได้หรือไม่ว่าเด็กคนไหนมาจากสหรัฐ? (อภิปรายถึงคำศัพท์ก่อนที่จะแบ่งปันเรื่องนี้ : แป๊ปพอริจด์ (ป๊อป) - อาหารที่ทำแป้งสาลีใส่นมเหมือนกับข้าวโอ๊ต ; แแบ็กกี้ - เป็นคำเรียกรถกระบะขนาดเล็กในแอฟริกา ; สถานีน้ำมัน - บัมน้ำมัน ; เจอร์ซี่ - เป็นคำสำหรับเรียกเสื้อกันหนาว)

"ได้เวลาตื่นแล้ว" แม่เรียก "วันนี้เป็นวันที่พวกคุณต้องไปค่ายนะ วินเซนต์และเมซึคลานออกจากเตียงอย่างรวดเร็ว และรีบสวมเสื้อผ้า แม่หนึ่งป๊อปพอริจด์ ใส่มามไว้สำหรับพวกเขาแล้ว วินเซนต์และเมซึกลื่นป๊อปพอริจด์ อย่างแรงรีบ จากนั้นจึงวิ่งลงมาจากห้องเพื่อแปรงฟันและหยิบกระเป๋าเดินทาง

ทันใดนั้นพวกเขาได้ยินเสียง "ฮูท-ฮูท" ของรถอิชูซูแบ็กกี้ บอกการมาถึงของแอนดี้และพ่อของเขา วินเซนต์และเมซึสวมเจอร์ซี่(เสื้อกันหนาว)และมุ่งหน้าไปที่ประตู

"อย่าลืมอาหารกลางวันล่ะ" แม่เตือนพวกเขา

หลังจากที่ลนยถุงอาหารกลางวัน วินเซนต์และเมซึกระโดดลงไปในรถแบ็กกี้

"ที่ค่ายเป็นอย่างไรรนะ" แอนดี้ถาม "เราจะได้อยู่ใกล้ทะเลสาบรีเปล่า?" "มีกระท่อมกับเรือมั๊ย?"

เมซึหัวเราะเบาๆ "ค่ายอยู่ทางชนบทของประเทศ แล้วก็ไม่มีไฟฟ้าด้วย"

วินเซนต์พูดขึ้น "แล้วก็ไม่มีกระท่อมด้วย เราประชุมกันที่โรงเรียน เด็กผู้หญิงต้องนอนข้างใน แต่เด็กผู้ชายต้องนอนข้างนอก แย่จริง!"

แบ็กกี้กระดอนไปตามคอนกรีตของถนนไฮเวย์ พวกเขามุ่งหน้าไปยังอะคอร์นฮุก

"อาหารเป็นไรบ้าง" แอนดี้ถาม

"ตอนเช้าพวกเขาจะให้เราทานขนมปังก้อนใหญ่กับซาหนึ่งถ้วย ตอนบ่ายจะเป็นป๊อป กับไก่หรือผักต้ม ตอนเย็นเราจะได้ทานขนมปังหรือป๊อป" เมซึบอก "จะมีผู้หญิงจากโบสถ์มาทำอาหารบนพื้น"

"พูดถึงอาหาร" พ่อของแอนดี้เอ่ยขึ้น "ทานขนมกันเหอะ" เขาขับรถมาถึงสถานีน้ำมันที่เรียกว่า ซุปเปอร์ซีดี ตอนที่พ่อของแอนดี้เติมน้ำมันให้แบ็กกี้ เด็กๆ ก็ไปซื้อไอ้ก เป็นเวลาใกล้บ่ายแล้ว ที่พวกเขาขับรถกลับเข้าไปยังถนนไฮเวย์

ไม่นานนัก แบ็กกี้ก็เปลี่ยนเส้นทางจากไฮเวย์ไปยังถนนฝุ่นสกปรก ลูกวิ่งสีแดงพุ่งไปรอบๆ แบ็กกียามที่มันกระดอนไปตามถนน

วินเซนต์หันไปยังพ่อของแอนดี้และถามว่า "จริงหรือ ที่คุณกำลังหาอุปกรณ์กีฬาไปยังค่าย?"

"ใช่ ฉันมีทุกอย่างข้างหลังแบ็กกี้ ลูกฟุตบอล วอลเลย์บอล และเน็ตวอลเลย์ ฉันเอาลูกเบสบอลกับไม้เบสบอลมาหลายอัน ฉันคิดว่ามันคงจะสนุกมากถ้าสอนเล่นเบสบอลที่ค่าย"

นั่นทำให้วินเซนต์และเมซี่สับสน พวกเขาเคยได้ยินเรื่องเกี่ยวกับเบสบอล พวกเขาเคยเห็นบางส่วนของเกมส์ทางโทรทัศน์มาครั้งหนึ่ง แต่พวกเขาไม่รู้อะไรเกี่ยวกับกติกาของเกมส์เลย

ทันใดนั้น แบ็กกี้ก็ชนเข้ากับหลุมดิน กระแทกทุกคนที่อยู่ในรถ พ่อของแอนดี้เลี้ยวรถเพื่อหลบหลุมส่วนที่ลึกที่สุด ฤดูฝนได้กัดกร่อนผิวถนนเป็นรูขนาดใหญ่ ทำให้การเดินทางบนถนนยากลำบาก

"พ่อ" แอนดี้เอ่ย "ผมรอที่จะเจอศาสตราจารย์คานานูน โกอีอีกครั้ง" แอนดี้หันไปทางวินเซนต์และเมซี่ "เรารู้จักเขาตอนที่เราอยู่ในซิมบับเว พ่อของเขาเคยเป็นนายอำเภออยู่ช่วงหนึ่ง พวกเขาเป็นครอบครัวที่เรียบง่าย พ่อของฉันบอกว่าศาสตราจารย์คานานูน โกเป็นวิทยากรพิเศษที่ค่าย "อย่างน้อยฉันก็รู้เรื่องเกี่ยวกับค่ายมากพอนะ"

ทุกคนหัวเราะคำพูดของแอนดี้

"เขาจะต้องเป็นวิทยากรที่ยอดเยี่ยม" พ่อของแอนดี้เพิ่มเติม นอกจากการนมัสการและเวลาเล่นกีฬา, เราจะทำแบบฝึกหัดที่เกี่ยวกับพระคัมภีร์ มันจะต้องเป็นค่ายที่เยี่ยมที่สุดที่เราเคยมี

แบ็กกี้เลี้ยวไปรอบๆ แล้วก็ถึงโรงเรียน เด็กๆ รวมตัวกันอยู่แล้วตรงเชิงเขาเพื่ออธิษฐาน มีเด็กมาจากหลายที่ในแอฟริกาใต้ พวกเขาจากบ้านและครอบครัวที่แตกต่างกัน แต่พวกเขานั่งอยู่ด้วยกันเพราะความรักของพวกเขามีต่อพระเยซู พระเยซูเป็นสะพานเชื่อมระหว่างวัฒนธรรม

ทบทวนข้อพระคัมภีร์และกล่าวว่า มันเป็นสิ่งสำคัญมากที่จะจำไว้ว่าพระเจ้าสร้างพวกเราทั้งหมดไว้ "อย่างสมบูรณ์" เราสามารถเรียนรู้ซึ่งกันและกันได้

การอภิปรายเรื่อง

ให้อาสาสมัครอ่านคำพูดหรืออ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทนี้ "ดังนั้นฟ้าและแผ่นดิน โลกและบรรดาบริวารก็ถูกสร้างขึ้นให้สำเร็จ" (ปฐมกาล 2:1)

ให้นักเรียนบอกกับคุณครูถึงแนวหลักๆ ของบทเรียนนี้ มันเป็นประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้นที่จะมีเพื่อนจากวัฒนธรรมอื่น พระเยซูทรงเป็นสะพานเชื่อมระหว่างวัฒนธรรม

ให้นักเรียนใช้วารสารการอธิษฐาน เพิ่มรูปเพชรลงไปเพื่อเป็นสัญลักษณ์ของแอฟริกาใต้ ให้เด็กเขียนคำอธิษฐานเพื่อให้นักเรียนอธิษฐานเพื่อเด็กๆ ในแอฟริกาใต้ โดยเฉพาะเด็กที่เข้าร่วมในค่ายเด็ก ขอบคุณพระเจ้าสำหรับมิชชันนารีของแอฟริกาใต้ และขอให้พระองค์ช่วยเด็กทั้งหมดที่ติดต่อกับมิชชันนารีเหล่านี้และแอฟริกันนาซารีน

บทที่ 11 ประเทศโมซัมบิก

เป้าหมายของบทเรียน

เพื่อช่วยให้เด็กๆ เรียนรู้เกี่ยวกับโมซัมบิกมากขึ้น และวิธีการตอบสนองด้วยความเห็นอกเห็นใจต่อความต้องการของผู้คนที่นี่

ข้อมูลพื้นฐาน

- ประชากรส่วนใหญ่ในโมซัมบิกทำงานเป็นเกษตรกรปลูกพืชที่พวกเขาจะกิน
- พื้นที่ส่วนใหญ่ของโมซัมบิกติดกับทะเล พื้นที่ส่วนใหญ่คือแถบยาวตลอดชายฝั่ง
- ชาวโมซัมบิกส่วนใหญ่นับถือศาสนาดั้งเดิมของประเทศ มีประชากรเพียงร้อยละ 30 เท่านั้นที่เป็นคริสเตียน
- โมซัมบิกพึ่งพาการช่วยเหลือจากประเทศอื่นในเรื่องปากท้องของประชากร และการดูแลในส่วนที่ขาดแคลน
- ภาษาทางการของโมซัมบิกคือภาษาโปรตุเกส แต่มีประชากรจำนวนมากที่พูดภาษานี้ได้
- ครอบครัวชายมักจะอยู่ด้วยกันในบ้านหลังเดียวกัน ถึงแม้ว่าจะมีพื้นที่และทรัพยากรอยู่อย่างจำกัด

การนำเสนอบทเรียน

บทนำ

จัดห้องให้กว้างเปล่าและมีของอยู่ข้างใน 2-3 ชิ้น จัดหาตัวอย่างของเครื่องมือเกษตรมาวางไว้ใกล้มุมห้อง ซึ่งอาจประกอบด้วยเสียม จอบ พลั่ว เป็นต้น จัดเก้าอี้ในห้องเรียนให้เป็นครึ่งวงกลมหันหน้าเข้าหามุม

ในปี 1970 และ 1980 ชาวโมซัมบิกนับล้านลี้ภัยไปยังประเทศใกล้เคียง สงครามกลางเมืองการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ระหว่างต้นปี 1990 ทิ้งความพินาศให้กับหมู่บ้านและครอบครัว ปัจจุบันอุทกภัยและความแห้งแล้งทำให้ประชากรพึ่งพาการขนส่งอาหารและเครื่องอุปโภคทางเรือจากอเมริกาเหนือ เอเชีย และยุโรป เรื่องราวที่น่าทึ่งในปี 2000 บอกเล่าถึงความสูญเสีย ความกลัว และความต้องการที่จำเป็นของประชากรจำนวนมากในโมซัมบิก คริสเตียนตอบสนองความต้องการประชากรในโมซัมบิกโดยการส่งอาหารที่จำเป็นและเสบียง ในขณะที่เดียวกัน คริสเตียนได้เติมเต็มคนของพระองค์เพื่อให้อาหารแก่ผู้หิวโหย ให้เสื้อผ้าแก่ผู้เปล่าเปลี่ยว และให้ความดูแลแก่คนที่ยากลำบาก

แสดงแผนที่ของแอฟริกา ให้อาสาสมัครหาโมซัมบิก และอ่านข้อมูลคร่าวๆ

เรื่องราวพันธกิจ "น้ำท่วมโมซัมบิกในปี 2000"

โดย ดักลาส เฮอร์กินส์

กล่าวว่า วันนี้เราจะฟังเรื่องน่าเศร้าและเวลายากลำบากของผู้คนในโมซัมบิกที่ต้องพบเมื่อไม่กี่ปีก่อน

วันนั้นเริ่มต้นวันด้วยแสงแดดสดใส แต่ทันใดนั้นฉันก็สังเกตเห็นนกดูแตกตื่น และสุนัขของเรา ฟริช เบน และโรลี วิ่งกลับไปกลับมาอยู่ใต้ต้นมะม่วง ฉันบอกได้เลยว่าพวกมันรู้สึกถึงบางอย่างที่จะเกิดขึ้น

"อะไรหรือฟริช?" ฉันถาม

หลังจากนั้น ฉันได้ยินเสียงดังจากเครื่องกระจายเสียงเหนือรถยนต์

"น้ำท่วมกำลังมา! น้ำท่วมกำลังมา! น้ำท่วมกำลังมา!" เสียงประกาศเตือน

"ให้ขึ้นไปบนที่สูงโดยด่วน มีคลื่นน้ำก่อตัวสูงเคลื่อนตัวลงมาที่แม่น้ำลิมพูพู ให้ทุกคนรีบขึ้นไปบนที่สูง"

ทันใดนั้น ฉันเห็นเฮลิคอปเตอร์เข้ามาใกล้ เริ่มบินวนเป็นวงกลมเหนือศีรษะ หลายนาทีหลังจากนั้นคลื่นน้ำสูงสามฟุตเคลื่อนตัวลงมาที่แม่น้ำลิมพูพู ทำให้เกิดการเคลื่อนตัวของระดับน้ำเพียงเล็กน้อย และค่อนข้างจะสงบ

ฉันเห็นคุณบราวิน ชาวประมงแอฟริกันร่างใหญ่กระโดดลงไปที่เรือของเขา เรือลำใหญ่ติดเครื่องยนต์ขนาด 75 แรงม้า คุณบราวเริ่มต้นขับเรือด้วยความเร็วสูงและลงไปที่แม่น้ำที่กำลังท่วมอยู่เพื่อช่วยครอบครัวหนึ่งและสัตว์เลี้ยงของพวกเขา

กระท่อมหลังหนึ่งถูกล้อมรอบด้วยน้ำสูง 3 ฟุต คุณบราวขับเรือพุ่งเข้าชนประตู กระแทกประตูทำให้บางส่วนเปิดออก เขามองเข้าไปข้างใน เมื่อสายตาปรับเข้ากับความคิดได้แล้ว เขาเห็น แม่ พ่อ

ลูกๆ 9 คนและยายกอดเกาะรวมกันอยู่ พวกเขาอยู่รวมกันกับแพะ วัว ผึ้งเปิด และเครื่องมือทำสวนมัดหนึ่ง พวกเขาเกาะกับเพดานแน่น เด็ก 3 คนในนั้นยังเล็กมาก แม่ของพวกเขาถอดคนหนึ่งไว้ในอ้อมแขน ความกลัวปรากฏขึ้นบนใบหน้าของพวกเขา

"ได้โปรดขึ้นมาบนเรือ" คุณบราวตะโกนขึ้น "ผมมาเพื่อช่วยคุณ" คุณบราวโบกมือ ร้องขอครอบครัวนั้น

ครอบครัวเงียบ...

"คุณเข้าใจที่ผมพูดมั้ย?" คุณบราวถาม

"ไปให้พ้น" เสียงต่ำๆ ของผู้ชายตอบมา "ปล่อยพวกเราไว้ลำพังเถอะ"

"ได้โปรดออกมา" คุณบราวตะโกน "ผมจะพาคุณไปในที่ที่ปลอดภัย จะมีกำแพงน้ำขนาดใหญ่ มันใหญ่มากจริงๆ ขึ้นมาบนเรือเถอะ ได้โปรดให้ผมช่วยคุณ" คุณบราวขอร้อง

"ไม่ พวกเราจะไม่ออกไป" มีเสียงตอบออกมา "ถ้าพวกเราทิ้งสัตว์ของพวกเราและของอื่นๆ พวกมันจะถูกขโมย เราจะไม่ออกไปจากที่นี่ได้โปรดออกไปเถอะ"

คุณบราวกลับไปที่เรือของเขาหันออกไปจากทางประตูเข้าของครอบครัวนั้น และมุ่งหน้าไปที่ปลอดภัย น้ำตาไหลอาบแก้มของเขา

2-3 ชั่วโมงต่อมา แม่น้ำลิมพูอันสงบนิ่งกลายเป็นเขี้ยวกรากด้วยกำแพงน้ำสูง 27 ฟุต มันกวาดทุกอย่างออกไปยังทะเลที่ห่างออกไป ไปยังมหาสมุทรอินเดีย

ครอบครัวที่คุณบราวพยายามจะช่วย แต่สัตว์เลี้ยงและครอบครัวของพวกเขา ถูกกวาดลงไปในแม่น้ำและไปยังทะเล พวกเขาจากไปตลอดกาล ผู้คนจำนวนมากเสียชีวิต ถึงแม้ว่าเฮลิคอปเตอร์จะเร่งช่วยครอบครัวที่ติดอยู่กับต้นไม้ และหลายคนที่รอดชีวิตก็สูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต

พันธกิจเมตตาดานาซาริน(NCM) ได้ทำงานร่วมกับครอบครัวมิชชันนารีเพื่อแจกจ่ายผ้าห่ม เสื้อผ้า ข้าวโพดและเมล็ดพันธุ์ เครื่องมือทำสวน และเงิน เพื่อช่วยสร้างและซ่อมแซมบ้านและคริสจักร มากกว่า 5,000 ครอบครัว รวมทั้งหมดกว่า 40,000 คนที่ได้รับความช่วยเหลือ

ผู้คนได้รับความช่วยเหลือทางจิตวิญญาณ เป็นผลให้จำนวนผู้เข้าร่วมในคริสตจักรมากขึ้นอย่างสังเกตเห็นได้ชัด ผู้คนนับร้อย อาจจะนับพัน กลายมาเป็นคริสเตียน และรอดพ้นจากภัยพิบัติน้ำ (การบวชวิญญาณของผี) และการเช่นไหว้บรรพบุรุษ พวกเขาได้เรียนรู้ที่จะอยู่ด้วยความศรัทธาและความเชื่อในพระเจ้า การสัมผัสทางฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่มาก ได้นำชื่อเสียงมาสู่ NCM และผู้ที่เกี่ยวข้องในการช่วยเหลือในอุทกภัย

การอภิปรายเรื่อง

ถามเด็กๆ ว่า ถ้าพวกเขามีประสบการณ์เกี่ยวกับน้ำท่วม ให้พวกเขาแลกเปลี่ยนประสบการณ์หรือความเข้าใจที่พวกเขาเคยได้รับจากอุทกภัยหรือการรายงานข่าวอุทกภัย ถ่ายทอดการขอบคุณพระเจ้าให้กับผู้คนที่แสดงการเห็นอกเห็นใจและความกรุณาในช่วงที่เกิดวิกฤต

แยกเด็กๆ ออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งจะเป็นความประสงค์ของคริสตจักรในการส่งอาหารไปยังโมซัมบิก อีกกลุ่มหนึ่งอาจจะย้ายไปอีกฝั่งหนึ่งของห้อง ให้พวกเขาเป็นชาวบ้านผู้ที่ได้รับสิ่งของจากเรือ วางเก้าอี้เจ็ดตัวระหว่างกลุ่มเพื่อแทนขั้นตอนของกระบวนการส่ง ถามทั้งสองกลุ่มถึงขั้นตอนที่พวกเขาจะนำของไปส่งให้สำเร็จเพื่อทำภารกิจนี้ให้สำเร็จ ให้เด็กๆ นับขั้นตอนที่ถูกต้องตามลำดับ

1. อธิษฐานให้พระเจ้าจัดเตรียมเงิน การจัดส่ง และการติดต่อเพื่อการส่งอาหารไปยังโมซัมบิก
2. จัดวางและสิ่งของจากผู้จัดหาสิ่งของเหล่านี้
3. ติดต่อกับบริษัทขนส่งเพื่อมารับและส่งอาหารไปยังท่าเรือเพื่อส่งของออกนอกประเทศ
4. ติดต่อกับเรือเพื่อส่งของไปยังท่าที่โมซัมบิก
5. ว่าจ้างตัวแทนในการย้ายอาหารผ่านจากศุลกากรและออกจากท่าเรือใน โมซัมบิก
6. ว่าจ้างบริษัทขนส่งของโมซัมบิกเพื่อบรรทุก ขนย้าย และส่งของไปยังผู้รับที่อยู่ในหมู่บ้านนั้น
7. รายงานผลและขั้นตอนในการให้รวบรวมและอาสาคนที่จะอธิษฐานอวยพรและขอบคุณพระเจ้า

หลังจากขั้นตอนการวางแผน ให้เด็กๆ ทบทวนลำดับขั้นของบทบาทสมมติ "การลงมือทำ" ให้เด็กๆ ส่งกระดาษขั้นตอน "เมล็ดพืช" จากคนหนึ่งไปยังคนถัดไปโดยการเปล่งเสียง ประกอบด้วยการพูด พระเจ้าต้องการให้เราช่วยเหลือคนที่ขัดสน ข้อพระคัมภีร์ของเรากล่าวไว้ว่า ข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่า 'ท่านต้องยื่นมือให้อย่างใจกว้างต่อพี่น้องของท่าน คือต่อคนยากจนคนขัดสนซึ่งอยู่ในแผ่นดินของท่าน' (เฉลยธรรมบัญญัติ 15:11)

ถ่ายเอกสารแผ่นกิจกรรมที่ 11 แจกให้เด็กๆ ให้เด็กๆ จินตนาการการส่งสิ่งของไปช่วยเหลือผู้คนที่รอดจากภัยพิบัติ ชักชวนให้เด็กๆ วงกลมล้อมรอบสิ่งของที่คนต้องการมากที่สุด ชักชวนให้เด็กๆ แบ่งปันว่าทำไมพวกเขาจึงเชื่อว่าสิ่งของที่เลือกนั้นจะเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในการส่ง

กล่าวว่า หากไร้ความเมตตาช่วยเหลือจากคนอื่น ผู้คนบางคนในโลกนี้อาจจะไม่มีความปลอดภัยและมีสุขภาพดีไม่ได้ ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับความเมตตาต่อกับทุกคนที่ให้แก่ผู้คนในโมซัมบิก

เวลาแห่งการอธิษฐาน

รวมเด็กๆ เข้าด้วยกันรอบๆ แผนที่แอฟริกา ชี้ไปยังตำแหน่งของโมซัมบิก กล่าวว่า วันนี้เราได้เรียนรู้บางอย่างเกี่ยวกับโมซัมบิก เราได้เรียนรู้ถึงเรื่องราวของประสบการณ์ที่ชาวโมซัมบิกมี แต่เราก็ได้รู้ด้วยว่าไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหน หรือจะเกิดอะไรขึ้น พระเจ้าจะช่วยเราเมื่อเราเรียกหาพระองค์

ให้เด็กๆ ใช้วารสารการอธิษฐาน ให้เด็กๆ เขียนคำอธิษฐานเพื่อโมซัมบิก ให้อาสาสมัคร
อธิษฐานตามที่เด็กๆ เขียน ชักชวนให้เด็กๆ เริ่มต้นอธิษฐานถึงบ้านสำหรับผู้คนในโมซัมบิก

อธิษฐานปิด "พระเจ้าพระองค์บัญชาพวกเราว่า 'ท่านต้องยื่นมือให้อย่างใจกว้างต่อพี่น้องของ
ท่าน คือต่อคนยากจนคนขัดสนซึ่งอยู่ในแผ่นดินของท่าน' ขอให้เรามีความเข้าใจถึงแนวทางที่ดีที่สุดที่
เราจะแสดงถึงความรักและความห่วงใยของพวกเราต่อคนอื่น อามิน

บทที่ 12 มาดากัสการ์

เป้าหมายของบทเรียน

เพื่อช่วยให้เด็กๆ รักและเข้าใจพระเจ้าและความรักของพระบิดาที่มีต่อเด็ก โดยเฉพาะเด็กกำพร้า

ข้อมูลพื้นฐาน

- ในศตวรรษที่ผ่านมา มาดากัสการ์เคยเป็นท่าจอดเรือหลัก ที่พบปะของโจรสลัด และบางครั้งก็
เป็นที่ฝังสมบัติ
- ประชากรของมาดากัสการ์ไม่ได้คิดว่าพวกเขาเองเป็นชาวแอฟริกัน พวกเขาสืบบรรพบุรุษมาจาก
เชื้อชาติที่มาจากเกาะอื่นของมหาสมุทรอินเดีย
- บางส่วนของมาดากัสการ์มีหิมะในช่วงเดือนที่เป็นฤดูหนาว พื้นที่ส่วนอื่นประกอบด้วย
ทะเลทรายและป่าดิบฝน
- ครอบครัวมาลากาซีชอบที่จะมีลูกหลายคน 14 คนคือจำนวนลูกๆ ที่พวกเขาพยายามจะมี!
- ชาวมาลากาซีชอบที่จะทำเรื่องแปลกใจโดยการเยี่ยมเยียนคนอื่น พวกเขามักจะไปบ้านเพื่อน
โดยไม่มีการบอกล่วงหน้า
- มาดากัสการ์เป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุดเป็นอันดับสี่ของโลก

การนำเสนอบทเรียน

บทนำ

นำผ้าใบพลาสติกเข้ามาและเททราย 1 กิโลกรัม ลงบนผ้าใบ รวมถึงของที่จับได้บนชายหาด
เข้าด้วยกัน ใช้กระดาษและสำลีก้อนกลมทำหิมะ ถ้ามีเวลาพอให้ตัดกระดาษเป็นต้นกระบอกลูกเพชรไว้
สำหรับระบายสีและติดไว้ที่กำแพงทางด้าน สิ่งของนี้จะแทนอาณาเขตของฤดูกาลที่พบในมาดากัสการ์

วัฒนธรรมมาลาเกซีต้องการให้สามีและภรรยาแต่ละคู่มียูท 14 คน อย่างไรก็ตาม ในทางเศรษฐกิจแล้วไม่สามารถเป็นจริงได้ เด็กๆ หลายคนถูกทิ้งให้อยู่บนถนนเพื่อขอทานหรือขโมยเพื่อความอยู่รอด สวัสดิการของมาดากัสการ์ไม่ได้จัดส่วนไว้สำหรับเด็กๆ มีชนชั้นนารีของนาซารีนคำนึงถึงควมรับผิดชอบในการดูแลความต้องการจำเป็นของเด็กๆ เหล่านี้ ดังเช่นพวกเขาดูแลลูก พวกเขาพิสูจน์ความรักของพระเจ้าและแนะนำเด็กๆ ให้รู้จักพระเจ้า พระบิดาจากสวรรค์ของพวกเขา

อ่านข้อมูลพื้นฐาน ให้อาสาสมัครหามาดากัสการ์บนแผนที่

รวมเด็กๆ เข้าเป็นวงกลม วันนี้ฉันต้องการให้พวกหนูคิดว่าตัวเองเป็นเด็กๆ ในประเทศอื่นของโลกนี้ ให้เริ่มต้นโดยคิดถึงสิ่งที่จะทำในชีวิตประจำวัน ให้เด็กๆ นึกถึงวันที่ผ่านมาในสัปดาห์ก่อน โดยเฉพาะสิ่งที่พวกเขาารู้สึกสนุกสนาน ชักชวนพวกเขาให้คิดถึงการเริ่มต้นของวันนั้นว่าเป็นอย่างไร บอกพวกเขาให้คิดถึงสิ่งของที่พวกเขาจะใช้ก่อนที่จะออกจากบ้านในตอนเช้า และให้เด็กๆ แบ่งปันและแสดงสิ่งของนั้น ประกอบด้วยของที่ใช้ในการทำความสะอาดและของที่ช่วยอำนวยความสะดวก การป้องกันความปลอดภัยและการรับประทานอาหารในวันนั้น ขอบคุนพระเจ้าสำหรับการจัดเตรียมสิ่งของสำหรับเด็กๆ แต่ละคนจำเป็นต้องใช้ และให้เด็กๆ จบการพูดคุย

มุ่งประเด็นไปที่สิ่งที่พระเจ้าจะใช้พ่อแม่ในการจัดเตรียมไว้สำหรับความต้องการมากมายของลูกๆ ในแต่ละวัน ถามว่า “ใครเป็นคนดูแลเด็กๆ เมื่อพ่อแม่ไม่อยู่?” (คำตอบอาจจะประกอบด้วยปู่ย่าตายาย ญาติ สวัสดิการสังคม ผู้ปกครองทางกฎหมาย อื่นๆ) กล่าวว่า “วันนี้เราจะได้ฟังเรื่องราวว่าพระเจ้าใช้คริสตจักรนาซารีนอย่างไรในการดูแลเด็กๆ ที่พ่อแม่ไม่อยู่” ก่อนหรือระหว่างชั้นเรียน ให้ชวนดูข่าวและหาที่วางเพื่อชวนให้ค้นหา รวมเด็กๆ เข้าด้วยกัน กล่าวว่า “เมืองหลวงของมาดากัสการ์ มีเด็กจำนวนมากอาศัยอยู่ตามถนน พวกเขาไม่มีพ่อหรือแม่ดูแลพวกเขา พวกเขาเป็นเด็กกำพร้า ไม่มีใครช่วยเขาหาอาหาร เด็กๆ พวกนี้หิวโหยและขโมยอาหารเพื่อประทังชีวิต วันนี้ฉันได้ช้อนอาหารที่ผู้คนในมาดากัสการ์รับประทานเกือบทุกวัน ดูสิว่าพวกหนูจะหาอาหารนี้พบได้ไหม”

อธิบายถึงสิ่งที่เด็กๆ จะต้องทำการค้นหา รวมเด็กๆ เข้าด้วยกันและกลับไปเดิมเมื่ออาหารถูกค้นพบ จากนั้นก็ปล่อยเด็กๆ ไปค้นหา หลังจากเด็กๆ กลับมาพร้อมกับถุงข้าว ให้พวกเขา นั่งล้อมกันเป็นวงกลม กล่าวว่า “ไม่มีอาหารใดที่ถูกลำมาพิจารณาว่าสมบูรณ์ในมาดากัสการ์นอกจากเสียจากข้าว แต่เด็กๆ หลายคนอาศัยอยู่ตามถนนในอันตานานาริไว้นั้นจะโชคดีมากหากพวกเขาจะหาอาหารได้ในแต่ละวัน พระเจ้าต้องการให้พวกเราดูแลเด็กกำพร้า ในความเป็นจริงแล้ว ข้อพระคัมภีร์ในวันนี้กล่าวว่า “การเคร่งครัดในความเชื่ออย่างบริสุทธิ์ไร้มลทินต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระบิดานั้น คือการเยี่ยมเยียนเด็กกำพร้าและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้นจากราคีของโลก” (ยากอบ 1:27)

เมื่อพวกเขาดูแลในสิ่งที่พวกเขาต้องการ เราก็จะเริ่มต้นเป็นคริสเตียนอย่างแท้จริง ให้เด็กๆ ที่พบถูกข่าว นำมันไปซ่อนอีกที่หนึ่ง ปล่อยให้กลุ่มเด็กกลับไปหาลุงข่าวอีกครั้ง คุณอาจจะต้องทบทวนกิจกรรม บ่อยๆ และคำนึงถึงเรื่องเวลา

เรื่องราวพันธกิจ การกิจในกระเป่า

กล่าวว่า "วันนี้เราจะฟังเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับมิชชันนารีกลุ่มแรกในมาดากัสการ์ ระหว่าง ที่เยี่ยมชมเมืองอันทานานารีโว ทานาเป็นชื่อสั้นๆ ของเมือง"

"ร่วมสี่ขวดยุโรปๆ เราเมื่อเราเดินไปบนฟุตบอลที่แตกหักในย่านใจกลางเมืองของทานา ผมมีความสุขมากที่ได้กลับไปยังเมืองหลวงของมาดากัสการ์"

"จอห์น ที่นี่เป็นตลาดกลางแจ้งที่ใหญ่เป็นลำดับสามของโลกนะ" ริชาร์ด เพื่อนชาวมาลากาซี ของผมกล่าว "คุณอยากจะกลับมาที่นี่ดูมันอีกครั้งไหม?"

"แน่นอน อยากรู้"

เช้าวันถัดมา เราไปที่ชมวิวและซื้อของในตลาด

"พวกเขาเรียกที่นี่ว่าซุม่า" ริชาร์ดบอก "ซุม่าเป็นคำมาลากาซีสำหรับวันศุกร์ เนื่องจากตลาดนี้ เปิดขึ้นเฉพาะวันศุกร์พวกเขาจึงเรียกว่าซุม่า ระหว่างกลางคืนและช่วงเช้าของวันศุกร์ คนนับร้อยจะมาร่วมของพวกเขาสำหรับวันอันอุ่นววยที่จะมาถึง"

มีร่มใหญ่สีขาวนับพัน พวกเขาขีดไว้กับไม้ไผ่เพื่อที่ผู้ซื้อจะได้เดินอยู่ข้างใต้

คนขายของในตลาดยืนอยู่ใต้ร่มของพวกเขาและตะโกนมาทางเราเมื่อเราเดินผ่าน "บอนพริมา ชัวร์ (ราคาดีครับคุณผู้ชาย)!"

คุณจะหาอะไรก็ได้ที่คุณต้องการจะซื้อในตลาดนี้ ผ้าปูโต๊ะปักลายด้วยมือแสนสวยหรือมัน ประดับที่จะแขวนไว้บนชั้นใต้ร่ม งานฝีมือทำจากไม้เป็นสร้อยคอวางอยู่บนกระดาดแข็งชั้นบน เทป เพลงของนักร้องวงใหม่ล่าสุดส่งเสียงดังจากเครื่องกระจายเสียงรอบๆ ร่ม เครื่องดินเผาสีสว่างถูก จัดเรียงบนกระสอบผ้าหยาบที่ปูบนบาทวิถี นกตัวสูงแกะสลักดึงดูดความสนใจของผม

"ริชาร์ด นกนี้ทำมาจากอะไรหรือ?"

"มันแกะสลักมาจากเขาของซีบู"

"ม้าลายหรือ?" ผมถามด้วยความงงงวย "ผมไม่เคยรู้ว่าม้าลายมีเขาด้วย"

"ไม่ ไม่ใช่ม้าลาย" ริชาร์ดหัวเราะ "ซีบู"

"อะไรคือซีบู?"

"มันเป็นชื่อในภาษาเราสำหรับเรียกวัวในมาดากัสการ์"

หลังจากต่อรองกับคนขายถึงราคา เราเห็นพ้องกันที่ราคาที่ยุติธรรม และผมก็ซื้อนกแปลกๆ ตอนที่ผมใส่เงินกลับไปก็กระเป๋าก็เต็มจัด คนขายเอียงเข้ามาใกล้และบอกว่า "ระวังเงินของคุณให้มากกว่า คุณผู้ชาย วันนี้มีเด็กข้างถนนอยู่ที่นี่จำนวนมาก"

เราลุบๆ โผล่ๆ ได้ร่ม จนกระทั่งมาถึงส่วนที่ขายตะกร้า ผมต้องการซื้อของบางอย่างเพื่อใส่ของทั้งหมดที่ผมซื้อ มีตะกร้าท่อนับร้อย มีทุกสี ทุกรูปร่าง และทุกขนาด ผมพบตะกร้าลิกที่มีที่จับแข็งแรง และผมก็ถามถึงราคา

เมื่อเราตกลงราคากันเรียบร้อยแล้ว ผู้หญิงขึ้นมาที่กระเป๋าสตางค์ที่เต็มจัดผม "ระวังนะ" เธอพูด "คุณอาจจะเสียเงินทั้งหมดให้กับนักล้วงกระเป๋าในวันนี้ และก็ไม่สามารถซื้อตะกร้าจากฉันได้อีก"

น่าประหลาดใจมาก ผมมองลงและเห็นธนบัตรมาลากาซีโผล่ออกจากกระเป๋าของผม ผมรีบคว้าเงินไว้ จ่ายให้เธอเป็นค่าตะกร้า และใส่ถุงซิปลงในกระเป๋า จากนั้นรีบหนีไปอย่างรวดเร็ว

"ทำไมเงินถึงได้โผล่ออกจากกระเป๋าของคุณ" ริชาร์ดถาม

"ผมไม่ได้เปิดมันออกนะ ผมแน่ใจได้เลยว่าผมปิดซิปลงหลังจากที่ซื้อถุงซิปลง"

"ผมสงสัยว่านักล้วงกระเป๋าพยายามขโมยเงินคุณ" ริชาร์ดบ่นพึมพำ

"ไปเถอะและดูเกมส์ที่ทำด้วยมือกัน" ผมแนะนำ ริชาร์ดหยุดข้างหน้าผม และชี้ไปยังเกมกระดานมาลากาซีจำนวนมาก ผมสนใจเกมหนึ่งมากเป็นพิเศษ มันมีเมล็ดพืชขนาดใหญ่จากต้นบาโอโบบ พวกเขาวางอยู่ในหลุมขนาดเล็กบนกระดานไม้ ริชาร์ดบอกว่ามันเป็นเกมโบราณที่ทุกคนชอบเล่น "ผมจะสอนคุณถึงวิธีเล่น ถ้าคุณต้องการ" ผมต่อรองค่าเกมและก็เชื่อมั่น เมื่อผมเอื้อมมือลงมาเพื่อจะหยิบเงินของผม ผมร้องเสียงดัง

"ริชาร์ด คุณเปิดกระเป๋าผมหรือ?"

"เปล่า ผมไม่ได้แตะกระเป๋าคุณเลย"

"แล้วทำไมมันเปิดอีกล่ะ แล้วก็มีเงินบางส่วนออกมาด้วย"

คนขายเกมมองขึ้นมาที่ผมจากที่นั่งกระดานแข็งบนพื้น "นั่นละนักล้วงกระเป๋าละ"

ริชาร์ดพยักหน้า "ใช่ พวกเขาทำงานอีกแล้ว"

"แต่ผมไม่เห็นพวกเขาเลยนะ" ผมพูดละล้าละลัก

"เด็กๆข้างถนนเป็นนักล้วงมืออาชีพ" ริชาร์ดอธิบาย "คุณจะไม่รู้เลยว่าพวกเขาอยู่ที่ไหนจนกระทั่งเงินของคุณหายไป"

เมื่อเราเลี้ยวกลับมาทางเดิมผ่านมาทางด้านที่เป็นทะเลของโรมชาว ผมคิดกลับไปถึงการมาครั้ง ก่อนที่มามากัสการ์ พระเจ้าเรียกผมอย่างชัดเจนในการดูแลเด็กๆ ข้างถนน ผมหันกลับไปทางริชาร์ด ด้วยน้ำตา "ที่นี่คือที่ทำพันธกิจของผม" ผมรู้ว่าพระเจ้าต้องการให้ผมทำ

การอภิปรายเรื่อง

ถามนักเรียนของคุณถึงชื่อของบางสิ่งที่คุณต้องเก็บไว้เพื่อจัดให้เด็กๆ ที่ขัดสน ถ่ายเอกสารแผ่นกิจกรรมที่ 12 ให้กับเด็กๆ ชักชวนให้เด็กๆ หาเด็กข้างถนนที่อยู่ในตลาด กลางแจ้ง เมื่อพวกเขาทำเสร็จให้ถามถึงสิ่งที่จะรู้สึกเมื่ออยู่ท่ามกลางคนมากมาย ที่ที่ทุกคนเป็นคน แปลกหน้า มุ่งประเด็นไปที่สิ่งที่พระเจ้าเห็นและดูแลเราไม่ว่าเราจะอยู่ลำพังหรืออยู่ท่ามกลางผู้คน กล่าวไว้ว่า ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหน พระเจ้าเห็นและดูแลพวกเรา เราจะอธิษฐานเพื่อผู้คนและเด็กมากมายใน มาดากัสการ์ ผู้ที่ต้องการการปกป้องจากพระเจ้า และความรักจากพระเยซูที่จะแบ่งปันให้กับพวกเขา

เวลาแห่งการอธิษฐาน

ให้เขียนชื่อประเทศในแอฟริกาที่เราได้เรียนไปลงในกระดาษแต่ละแผ่น ใส่ทั้งหมดลงในกล่อง เปิด ให้เด็กๆ ใช้วารสารอธิษฐาน ใช้เวลาในการทบทวนคำอธิษฐานสองข้อสำหรับแต่ละประเทศ ให้ อาสาสมัครบอกสิ่งหนึ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้เกี่ยวกับประเทศในแอฟริกา ให้เด็กๆ เขียนคำอธิษฐานเพื่อ สำหรับมาดากัสการ์

ให้อาสาสมัครเลือกชื่อของประเทศออกจากกล่อง และอธิษฐานเพื่อประเทศนั้น อธิษฐานปิด โดยการขอบคุณพระเจ้าสำหรับมิชชันนารีผู้นำข่าวประเสริฐเกี่ยวกับแผนการของพระเจ้าที่ทำการได้ บาบไปยังประเทศอื่นๆ ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับคริสเตียนทั่วโลก